

காதல் ராஜகுமாரி

அகிலா கோவிந்த்

காதல் ராஜகுமாரி..

மைவிழிக் கண்கள், வில்

புருவங்கள், வரிசையான முத்துப்

பற்கள், செவ்விதழ்களுக்

கிடையே பளிச்சிடும்

புன்னகை கீற்று என

சட்டென மறைவிலிருந்து ஒரு

அழகு தேவதை அப்படி

வெளி வந்ததுகண்டு ஒரு

கணம் பிரமித்து போனான்.

அகிலா கோவிந்த்

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □ 4

இவளையா இந்த தங்கச் சிலையையா ஊமை, ஊனம், என்று நினைத்தோம்?

"யார் நீங்கள்?"

தங்கச் சிலையின் செவ்விதழ்கள் அசைத்து அவன் காழில் இன்பத் தேன் குரல் பாய்ந்தது போல் பரவசமானவன் ஒரு கணம் பேச வர்த்தைகள் வராமல் அந்த பிரமிப்பு பார்வையும் பார்த்தான்.

அவளது கண்களும் படபடத்தன.

வந்தவனும் சாதாரணமானவன் அல்ல.

நல்ல ஆறடி உயரத்தில் நெடுநெடுவென கம்பீரமாய் நின்று கொண்டிருந்தான். நீர்க்கமான பார்வை. களையான வசிகர முகம். முட்டி மீசையின் கீழ் இறுக்கமில்லாமல் சிரித்தபடி இருக்கும் உதடுகள். நல்ல உடற்கட்டுடன் கூடிய திடமான தேகம். என தன்னையறியாமல் அவனை அளவெடுத்துக் கொண்டிருந்தவன் சட்டென குனிந்தான்.

என்ன இது.. எவனோ ஒரு அந்நியன் இவனைப் போய் இந்தப் பார்வை பார்க்கிறேனே?

குனிந்த பார்வையோடு தரை தாழ்த்தி விட்டு மெல்ல பார்வையை நிமிர்த்தியபோது அவன் அவளையே குறுகுறுப்பாய் ரசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

என்ன தைரியம் அவள் வீட்டுக்குள்ளே வந்து அவளையே இந்தப் பார்வை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறானே?

"என்ன வேண்டும் உங்களுக்கு?"

குரலை உயர்த்திக் கேட்டாள் அவள்.

'அட' என்பதுபோல் அவளது புருவம் உயர்ந்தது. தனது புன்னகையை பெரிதாக்கியவன். "இவ்வளவு தெளிவாய் பேசுகிற நீங்கள் எதற்காக.. கதவு மறைவில் ஒளிந்து கொண்டு எனக்கு பதில் சொல்லாமல்..." என்று இழுத்தவன் "எதற்காக இந்தப் பயம்?" என கேட்கவும் அவள் துணுக்குறத்தான் செய்தாள்.

"அது.. அது..." என்ற நினைதியவன் "எனக்கு பயம் ஒன்றும் இல்லை..." என்றான் ரோசத்துடன்.

"மின்.. என்ன என்னைப் பார்க்க வேட்கமா?" அவள் இம்முறை திகைத்துத்தான் போனாள். இவன் என்ன அவள் கட்டிக் கொள்ள இருக்கும் மடப்பிள்ளையா? என்ன துணிச்சல் வேட்கப்படுகிறான்.. என வேட்கமில்லாமல் கேட்கிறானே?

5 □ அகிலா கோவிந்த்

"ஹலோ மிஸ்டர்..." என மறுபடியும் கரலை உயர்த்தி முறைத்தவன் "நீங்கள் யார்? என்ன விஷயம்?" என்றான் கறாராய்.

அவன் கோபமாய் கண்களை உருட்டி கேட்டதற்கு "ஹப்பா! இப்போதுதான் டிரெய்ன் தண்டவாளத்தில் ஏறி இருக்கிறது." எனச் சொல்லியபடி நிதானமாய் பெருமூச்சு ஒன்றை விட அவன் திகைத்தான்.

ட்ரெய்னா.. தண்டவாளமா? என்ன உளறுகிறான் இவன்?

அவன் விழிகள் விரிய திகைத்துப் பார்ப்பதை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு விளக்கம் கொடுத்தான் அவன்.

"இந்த ஊர்...மலையம்பட்டி... ஓளவு பட்டிக்காடுதான். ஆனால், பள்ளி, கல்லூரி, கணினி மையம், இன்டர்நெட் சென்டர் என விஞ்ஞான வளர்ச்சிகள் எல்லாம் இங்கு வந்துவிட்டதுதானே? இன்னமும் கிராமப்புற பைங்கிளிபோல் ஒரு ஆணைப் பார்த்ததுப் பேச பயப்படுவதும் எதோ கட்டிக் கொள்ளப் போகிற மாப்பிள்ளைபோல்.. அவனைப் பார்த்து நாணிக் கோணி வெட்கப்படுவதும் என அவன் பாட்டுக்குச் சொல்லிக் கொண்டு போக அவன் சட்டென இடைமறித்தான்.

"நான் ஒன்றும் பயப்படவோ வெட்கப்படவோ இல்லை..."

"பின் எதற்காக அப்படி கதவு மறைவிலேயே பதில் சொல்லாமல் நின்று கொண்டிருந்தீர்களாம்?"

"அப்பா வீட்டில் இல்லை. சத்தம் இல்லை என்றதும் நீங்கள் புரிந்து போய் விடுவீர்கள் என்ற எண்ணத்தில்..." என்றவன் அவசரப்பட்டு தான் உண்மையை உளறிவிட்டோமே என உதட்டையும் கடித்தான்.

"ஏன்... அதை தாங்கள் தங்கள் திருவாயைத் திறந்து சொல்லிவிட வேண்டியதுதானே. அதற்குத்தான் என்ன தயக்கம்? என்ன வெட்கம்?"

என்ன இவன்? யாரோ முன்பின் தெரியாமல் வீட்டினுள் நுழைந்து கொண்டு... விட்டால் பெரிய வாத்தியார் போல் அவளுக்கே புத்தி சொல்லி பாடம் நடத்திக் கொண்டு... யாரிவன்? எதற்காக இப்படி லெக்சர் அடித்து அறுக்கிறான்?

"ஹலோ யார் நீங்கள் முதலில் அதைச் சொல்லுங்கள் என்றாள்! ஏறக்குறைய மிரட்டலாகவே?

அவன் நினைப்பு போலவே பேசினான் அவன்.

"உங்களுக்கு பாடம் நடத்தும் அளவுக்கு நான் வாத்யார்தான் இந்த ஊர்க் கல்லூரி லெக்சரர்தான் போதுமா?"

அவன் சொல்வது உண்மையோ பொய்யோ எப்படியும் போகட்டும் ஆனால் யாரோ ஒருவன் வந்து இப்படி வம்பிழுப்பது போல் பேசிக் கொண்டு! கூர்ன கோபம் தாக்க "ஹலோ மிஸ்டர் நீங்கள் யாராக வேண்டுமானாலும்

இருந்துவிட்டுப் போங்கள் ஆனால் இங்கு..." என துடித்தவன் மறுபடியும் பேச விடாமல் இடைமறித்தான்.

"என் பெயர் மிஸ்டர் இல்லை தினகரன் அதுவும் பொன் தினகரன்."

"பொன் தினகரன்... என அவன் உச்சரித்தது அவளது கோபத்தை மீறி அவளுக்கு சிரிப்பை வரவழைத்து விட்டது. வேறும் தினகரன் கிடையாதாம். பொன் தினகரனாம்! அது என்ன பொன்?"

"என்ன சிரிக்கிறீர்கள்?" என்றான் அவன் குபீர்ச் சிரிப்பைப் பார்த்து.

"அது.. என்ன பொன். தினகரன்? இந்த பொன்னை வைக்க வேண்டிய இடத்தில் பூவை வைக்க வேண்டும் என்பார்களே..அந்தப் பொன்னு? என்றான் அது அவன் தந்தையின் முதலெழுத்துப் பெயராய் இருக்கும் என்று தெரிந்தும் வேண்டுமென்றே.

அவன் மறுப்பான் என நினைத்தவளுக்க அவன் அழகாய் தலையாட்டியது ஆச்சரியப்படுத்தியது.

"கரெக்ட்! நீங்கள் சொல்லும் அதே பொன்தான்!" என்றான் அவன்.

அவனும் வேண்டுமென்றே அவன் சொன்ன தொனியில் சொல்லிவிட்டுச் சிரிக்க.. அப்போதுதான் சோடேர் என மண்டையிலடித்தது போல் உணர்ந்தான்.

அவன் ஏதோ சொல்லி பேச்சை வளர்க்கிறான் என்றால்... அவளும் அதற்கேற்ப முன்பின் தெரியாத அவனிடம் இப்படி ஓசுத்தனமாய் ஏதேதோ உளறி சிரிக்க ஆரம்பித்துவிட்டாளே!

சட்டென நிறுத்தி பற்களைக் கடித்தான்.

"ஹலோ யார் நீங்கள்? என்ன விஷயம்? அவன் மறுபடியும் அவன் சிறி முதல் கேள்விக்கு போவதைக் கேலியாய் பார்த்தான்.

"ம்ம்.. முதலில் அதைச் சொல்லுங்கள்" என்றாள். மீண்டும் ஒரு மிரட்டல் குரலில்.

அவனும் இம்முறை சரியஸாகியது போல் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு, "மதிப்பிற்குரிய மேடம் என் பெயர் பொன் தினகரன் புதிதாய் மாற்றலாய் வந்திருக்கும் கல்லூரி லெக்சர். பள்ளித் தமிழாசிரியான உங்கள் தந்தையிடம் பேசிவிட்டுதான் வருகிறேன். உங்கள் வீட்டு மாடிப் போர்ஷனைப் பார்க்க வேண்டும் அதற்கு சாவி வேண்டும் எடுத்துத் தருகிறீர்களா?"

"அப்படியானால் மாடிப் போர்ஷன் வாடகைக்கு?" அவன் இழுத்தபடி நிறுத்தினான்.

அவன் தலை வேண்டுமென்றே டான்ஸ் ஆடியது.

"அதே... அதேதான்! இப்போது புரிந்ததா?"

"இதை முதலிலே கேட்டிருக்கலாமே?"

"நீங்களும் முதலிலேயே கேட்டிருக்கலாமே?" அவளைப் போலவே இழுத்துப் பேசிக் காட்டினாள்.

இனி இவனிடம் ஒரு வார்த்தை கூட பேசி விழித்துநிற்க கூடாது என்பதுபோல் உள்புறம் திரும்பிப் போனவள் மின்னல் வேகத்தில் வந்து சாவியை நீட்டினாள்.

சாவியை வாங்கிக் கொண்டான்.

போவது போல் கிளம்பி விட்டு அப்படியே சட்டென திரும்பினான்.

"உங்கள் பெயரை நான் தெரிந்து கொள்ளலாமா?"

மறுபடியும் கொக்கி போட்டு பேச்சை இழுக்கப் பார்க்கிறான். மாட்டிக் கொள்ளக்கூடாது. முகத்திலடித்தாற்போல் சொல்லி விரட்டி விட வேண்டும்.

"ஏன் பெயர் மக்குப் பிளாஸ்திரி."

சொல்லியபடி டப்பென் உள் கதவை சாத்திக் கொண்டு மறைந்தாள் அவள்.

"மக்குப் பிளாஸ்திரியா? பொருத்தமான பெயர்தான்!" அவன் முணுமுணுத்து விட்டு அகலும்போது அவன் காதுகளில் அந்த க்ளக் சிரிப்பொலி கேட்டது.

2

போன் தினகரன் சென்று அரை மணி நேரம் ஆகிவிட்டது. மதுமதிக்குத்தான் இருப்புக் கொள்ளவில்லை. பிஞ்சு விரல்களை முழுவதும் குவித்து மறு கையில் ஒங்கிக் குத்திக் கொண்டபடி குறுக்கும் நெடுக்குமாய் நடமாடினாள்.

இந்த அப்பாவிடம் எவ்வளவு முறை சொல்லியாயிற்று மாடிப் போர்ஷனை எல்லாம் வாடகைக்கு விட வேண்டாம் என்று!

கேட்டால்தானே? அப்படி என்ன வாடகையை அந்த அந்த எதுவோ சொன்னானே.. ஆங் போன் தினகரன் கொடுத்து விடப் போகிறான்? ஒரு ஆயிரம் இல்லை ஆயிரத்து ஐநூறு... அவ்வளவு தானே?

அதற்காக தினம்தினம் அவளம் காலேஜ் பர்ஸ்ட் இயர் படிக்கும் தங்கை சிங்காரியும் ஆடிப் பாடிக் கொட்டமடிக்கும் மாடிப் பகுதியை வாடகைக்கு விட்டு விடுவதா? மின் அவர்கள் சுதந்திரம் பறி போய்விடுமே? அப்பாவுக்கத் தெரியாமல் இத்தனை 'லூட்டிகள்' பண்ண முடியாதே. செஸ் ஆட்டத்தில் ராணிக்கு செக் வைப்பது போல் இந்த தினகரன் வாடகைக்கு வந்து அவர்களது மொத்த சந்தோஷத்திற்கும் செக் வைக்கப் பார்க்கிறானே!

விட்டுவிடுவாளா..அவள்?

விடக்கூடாது..!

எரிச்சல் மிகுதியாய் யோசித்தவளுக்கு இன்னும் பாட்டுக் கிளாஸ் சென்ற தங்கை சிங்காரி திரும்பாதது மேலும் எரிச்சலைக் கிளப்பியது.

விழிகள் மேலேற உதட்டைக் கடித்தபடி யோசித்திருந்தவளுக்கு வாசல் கேட்டின் கிரீரெங்க் சப்தம் உற்சாகமூட்டியது.

சிங்காரிதான் கேட்டை எப்போதும் இப்படி இழுத்து திறப்பான்... சாத்துவான்.

ஐன்னல்போல் இருந்த சிறிய மாடக் கதவை திறந்து பார்த்தாள்.

சிங்காரியேதான்!

என்ன அநியாயம்! இது அவள் ஆசை ஆசையாய் பிறந்த நாளுக்கு அப்பாவிடம் சண்டை போட்டு வாங்கிய பளபளப்பான மயில் நிற கடிதாலை அவளுக்குத் தெரியாமல் போட்டுக்கொண்டு... இந்த சிங்காரி சென்றிருக்கிறாள்? அதுவும் பாட்டுக்கிளாஸீக்கு! அவளே இதுவரை இரண்டு முறைதான் உடுத்தி விட்டு பத்திரமாய் பிரோவில் பாதுகாத்து வருகிறாள். அதை அவளுக்குத் தெரியாமல்?

கோபம் கோபமாய் கொதித்து இதற்காக சிங்காரியுடன் சண்டை போட நினைத்தவள் மறுகணமே மாறினாள்.

சண்டை போட இது சமயமல்ல! முதலில் முக்கியம் மிக மிக அவசரமானது. இந்த தினகரன் விஷயம்!. ஒரு புறம் அவர்களது இனிய சுதந்திரம் பறிபோகிறது மறுபுறம் தினகரன் பார்த்தாலே சரியான லோட லோட கேஸாய் அறுவையாய் தெரிகிறான். அவன் மட்டும் மாடிப் போர்ஷனுக்கு வந்துவிட்டால் அவ்வளவுதான்!

அதனாலே கதவைத் திறந்தவள் சிங்காரியை இன்முகமாகவே வரவேற்றாள்.

அவளை விட மூன்று வயது இளையவன் கல்லூரியில் முதல் வருடம் கால் வைத்திருப்பவன். அக்காவைப் போல் அபார அழகு இல்லாவிட்டாலும் பார்த்து மெச்சும்படியான வசிகர அழகுதான் சிங்காரிக்கு. ஆனால் குறும்பில் சுட்டித் தனத்தில் அக்காவையே மிஞ்சி விடுகிறான் விடுவான். சிங்காரி அதனாலே உள்ளே போலியாய் பயத்தில் நடுங்குவது போல் பொங்கிய சிரிப்பை அடக்கியபடி நடத்துக் கொண்டே நுழைந்தவன் அக்கான் கடிதாலை கபளீகரம் செய்வதற்கு கோப்படாமல் சிரிப்பதைப் பார்த்து அதிரத்தான் செய்தான்.

இந்தச் சிரிப்பை நம்ப முடியாதவளாய் மதுமதியின் கையைப் பற்றி கிள்ளிப் பார்க்கவும் செய்தாள். ஐயோ அக்கா! நடப்பது நிஜமா? உனக்கு

கோபம் வரவில்லை? உன் புது சடிதாரை எடுத்ததற்கு குதிக்குதியென கதிக்காமல் ஈயென இளித்துக்கொண்டு நிற்கிறாய்? வெயில் அதற்குள் உன் நடுமண்டைக்க வந்துவிட்டதா?" என்றபடி வெளியே தலை திருப்பி ஆகாயத்தைக் கேலியாய் பார்த்து அவள் பின்னால் தலையில் லேசாக ஒரு தட்டு தட்டிச் சிரித்தாள் மதுமதி.

கூடவே கண்களை உருட்டி லேசான எச்சரிக்கை ஒன்றையும் விடுவித்தாள்.

"இந்த முறை சரி. இனியொரு முறை என்றால் என்னிடம் கேட்டுக் கொண்டுதான் சடியைத் தொட வேண்டும் அதுதான் நல்ல பிள்ளைக்க அடையாளம்."

"சரியக்கா! இனி நல்ல பிள்ளையாய் நடந்து கொள்கிறேன்!"

இருபுறமும் தலையைச் சாய்த்து உடம்போடு ஆட்டினாள் சிங்காரி. அவள் குறும்பை ரசித்துச் சரித்த மதுமதி மறுகணமே சிரியசானாள்.

"வேறொரு முக்கியமான விஷயம் இருக்கிறது சிங்காரி!"

"என்ன விஷயம் அக்கா.."

அவள் சொன்னதும் சட்டென யார் அந்த லூசு என்றாள் சிங்காரி.

"அப்படிச் சொல்! கரெக்ட்டாகச் சொல்லிவிட்டாய் அவன் சரியான லூசுதான்!" என்றபடி சிங்காரிக்க கை கொடுத்து மகிழ்ச்சியானவள் மடமடவென விஷயத்தையும் சொன்னாள். -

சிங்காரி வாய்பிளக்கும் அதிர்ச்சியானவள் மறுகணமே பற்களைக் கடித்தாள்.

"இந்த அப்பாவிடம் எத்தனை முறை சொல்லியாயிற்று? வாடகைக்கெல்லாம் மாடிப் போர்ஷனை விட வேண்டாம் என்று... கேட்காமல் இப்படி பிடிவாதம் செய்கிறாரே!"

கைகளைப் பிசைந்தபடி சிங்காரி சொல்ல அவள் தோள்களை தட்டினாள் மதுமதி.

"அப்பாவைச் சொல்லி பிரயோஜனமில்லை நாம் சொன்னாலும் கேட்க மாட்டார் வேறு ஏதாவது செய்தாக வேண்டும்"

"வேறு என்ன செய்ய?"

"எதாவது யோசி?"

"என்னால் அதைத்தான் செய்ய முடியாதே!" கைகளை விரித்து சிங்காரி சிரித்தாள்.

"என்ன சொல்கிறாய் நீ?"

"அப்பாதான் அடிக்கடி என்னைத் திட்டுவாரே... படிப்பு ஏறாத மரமண்டை என்று. அதனால் இந்த மரமண்டையில் அப்படியெல்லாம் யோசிக்க முடியாது. நீயே யோசி!"

இம்முறை கைகளைத் தட்டியபடி சிங்காரி சிரிக்க கோபமாகி அவளை முறைத்தாள் மதுமதி.

"ஏய்... விளையாடாதே! கொஞ்சம் யோசி, மாடிப் போர்ஷன் மட்டும் வாடகைக்குப் போய்விட்டால் அப்புறம் நம் ஞாயிற்றுக்கிழமை கொண்டாட்டம் என்னாவது? அதை நினைத்துப் பார்த்தாயா?"

சிங்காரி சட்டென மௌனமானாள்.

அக்கா சொல்வது உண்மைதான். ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக் கிழமை லீவிலும் அப்பா வீட்டில் தங்காமல் காலையிலே எழுந்து கோயில் குளம் என சென்று விடுவார். அதன்பின் வீட்டில் அல்லி ராஜ்ஜியம் போல் பெண்கள் தர்பார்தான்! அதிலும் பக்கத்து வீட்டுக் குழுதா எதிர் வீட்டு ரஞ்சனி மூயாம் வீட்டு ஜோதி என ஒஹ கூட்டம் சேர்ந்து விட்டால் நிஜமான ஒரு தர்பார் போலவே ஆகிவிடும்.

எல்லோரும் மாடிப் போர்ஷனுக்குச் சென்று உட்கார்ந்தால் நேரம் போவது தெரியாமல் மணிக் கணக்கில் விளையாட்டு நடக்கும் சீட்டுக்கட்டு செஸ் கேரம் போர்ட் ஸ்டூக்கர் என இன்டோர் கேம்ஸ்ஸில் இருந்து பாட்டுக்கு பாட்டு மிமிக்ரி நடன போட்டி யார் முட்டாள்? போட்டி என பல வகையான போட்டிகள் கூத்துகள் நடத்தப்பட்டு சிரிப்பும் கும்மாளமுமாய் அந்த இடமே அமார்க்களப்படும்.

மினா தன் வீட்டிலிருந்து கூடக்கூட சீடை முறுக்கு என பல வகை ஸ்நாக்ஸ்களை ஒரு சட்டியில் தூக்கி வந்து விடுவாள். அதனால் மதிய உணவு கூட தேவையில்லாமல் எல்லோரும் கொறித்து கொறித்து நோம் போவது தெரியாமல் மாலை வரை ஆட்டம்தான்!

மாலை ஐந்தை நெருங்கியதும் சாதுக்களாய் கீழே இறங்கி விடுவர். அவரவர் வீட்டிற்குத் தோழிமார்கள் போய்விட மதுமதியும் சிங்காரியும் அப்பா வரும் அந்த நேரத்தில் நல்ல பிள்ளையாய் மாறி விடுவர். அதிலும் சிங்காரி ஒரு படி மேலே போய் தனது பாட புத்தகத்தை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு சத்தமாய் படித்து படிப்பாளியாகவே ஆகிவிடுவாள்.

எத்தனை கத்தி படித்தாலும் இவள் மரமண்டைக்குள் ஒன்றும் ஏற்ப போவதில்லையே என அப்பா மெல்லிய குரலில் மதுமதியிடம் சொல்லிச் சிரிப்பது வேறு தனிக் கதை!

மறுபடியும் சிங்காரியின் தலையை பட்டென தட்டி என்ன மறுபடியும் யோசனைக்குப் போய்விட்டாயா? என்றதும் அவள் உணர்வுக்க வந்தாள்.

"நீயே சொல்லக்கா... என்ன செய்ய?" என்றாள்.

"எனக்கு ஒரு நல்ல ஐடியா தோன்றுகிறது..." என்றாள். மதுமதி பிரகாசமாய்.

"என்ன ஐடியா?"

"அந்தப் பொன் தினகரன் மாடிப் போர்ஷனை திறந்து பார்த்து இடம் பிடித்துவிட்டது போல்தான் சென்றிருக்கிறான். அவன் திரும்ப பெட்டியை தன் மூட்டை முடிச்சுகளை தூக்கி கொண்டு வரும்போது இடத்தைப் பிடிக்காதபடி செய்து விட வேண்டும். நம் காரியம் ரொம்பவும் சுளுவாகி விடும்."

"எப்படியக்கா?"

"ரொம்பவும் சுலபம் அது! முதலில் குப்பைகளை எல்லாம் பொறுக்கிக் கொண்டு போய் மேலே போடுவோம். இடம் முழுவதையும் தூசி துப்பட்டையாய் ஆக்குவோம். சுதவு திருகுகளை எல்லாம் உடைந்தது போல் கல்லால் தட்டி உடைத்து வைப்போம். அப்பறம்..." என்றபடி பார்வையைத் திருப்பி கழற்றியவளின் கண்களில் சமையலறையில் வைக்கப்பட்டிருந்த எலிப் பொறி தெரிய மேலும் குவியாய் பிரகாசமாள். "அதோ அந்த எலிப்பொறி உள்ளே இரண்டு எலிகள் வேறு. அதை அப்படியே கொண்டு போய் மேலே திறந்து விடுவோம். சுவரோமாய் ஒரு பொந்தைப் போட்டு பெருச்சாளியைப் பொந்து போல் ஆக்கி."

மதுமதி பாட்டுக்கு கொல்லிக் கொண்டே போக சிங்காரி ஒரு கணம் அதிர்ந்தவள். கைகளை உயர்த்தி "அக்கா என்ன இருந்தாலும். அது நம் வீடு அக்கா... அதைப் போய் இப்படி பாற்படுத்த..." என சிங்காரி இழுக்க "அட... இதெல்லாம் அவனை விரட்ட நாம் போடும் ஒரு ஒப்பனைதானே? திட்டம் வெற்றி பெற்றதும் பார். திரும்ப சுத்தப்படுத்த இருவருக்கும், ஒரு அரை மணி நேரம் கூட தேவையில்லை. பத்து நிமிடமே போதும். என்ன சொல்கிறாய்?"

"ஓ.கே! கைகளைத் தூக்கினாள் சிங்காரி.

அடுத்த ஐந்தாவது நிமிடத்தில்.

"ரெடி ஜீட்!" எனச் சொல்லியபடி இருவரும் மளமளவேன காரியத்தில் இறங்கினர்.

மதுமதி குப்பைகளை எல்லாம் பொறுக்கிப் போட பலசாலியான சிங்காரி உடைக்கும் பொறுப்பை பொந்துகள் போல் பொந்தலிடும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டாள்.

நினைத்தது போலவே பத்து நிமிடத்தில் இருவரும் வேலையை முடித்து விட்டனர். அவ்வளவு செய்தும் திருப்தி வராத சிங்காரி ஒரு பக்கெட்

வாளித் தண்ணீரைக் கொண்டு வந்து சுவர் ஓரங்களிலும் கீழ் புறமாகவும் விசிறி அடித்தாள் காரணம் ஒழுக்கும் விடாம்.

"குப்பர்தான்!" என அவளை மெச்சிய மதுமதி, "சரி சீக்கிரம் கீழே போவோம். அப்பா வருகிற நேரம்..." என அவளைக் கூட்டிக்கொண்டு நடந்தாள்.

இருவரும் கீழே வந்து நல்ல பிள்ளைகளாய் நடுக்கட்டில் அமர்ந்து சிங்காரி படிப்பதுபோல் நோட் புக்கை விரிக்க மதுமதியும் தபால் வழியில் தான் படிக்கும் எம்.ஏ. படிப்பிற்கான பிராக்டிஸ் புக்கை நிறந்து கொண்டாள்.

"மது, அப்பா உள்ளே நுழைகிறவர் நம்மை அப்படியே நம்பி. கே. நம் கண்மணிகள் என்னமாய் படிக்கிறார்கள்? என அசர்த்தான் போகிறார்! என்றபடி பாவமாய் உச்சம் கொட்டினாள்.

அவளை உற்று நோக்கிய மதுமதி அடிப்பது போல் கைகளை ஒங்கிக் கொண்டு "நீ அப்பாவுக்கு உச்சொட்டுவது இருக்கட்டும். முதலில் நீ கையில் வைத்திருக்கும் நோட்புக்கை நேராய் பிடி. அப்பா உனக்கு திரும்பவும் மரமண்டை பட்டம் கொடுப்பதற்கு ஏற்ப தலைமேலாய் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறாய்!" என்றாள்.

"ஓ...ஸாரி! ஸாரியக்கா..." என்றபடி சிங்காரி அசட்டுச் சிரிப்பு சிரித்தவள் நோட் புக்கை நேராக்கினாள். பின் கண்களில் குறும்பு மின்ன "அக்கா, எனக்கு ஒரு சந்தேகம் என்றாள்.

"என்ன?"

"எனக்கு இருப்பது மரமண்டை என்றால் என்னெவிட மூன்று வயது மூத்த உனக்க நார்ப்பது வயது மூத்தவரான தந்தை கல்லாம் ஸ்டீல் பித்தளை செம்பு என விதவிதமான மண்டைகள் இருக்குமோ?"

சொல்லியபடி குபுக்கென சிரிக்கப்போனவளை பதிலுக்கு முறைத்த மதுமதி மெல்லிய கரலில் எய் வாயை மூடு அப்பா வரும் சப்தம் படிப்பது போல் நடி. எனச் சொல்லியது தான் தாமதம் சிங்காரி டக்கென குனிந்து மந்திரம் ஓதுவது போல் முணுமுணுக்கவே ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

ஆனால் கேட்டைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்தது தந்தை இல்லை. தினகரன் தினகரன்தான்!

கம்பீரமாய் உள்ளே நுழைந்தவளின் கையில் இருந்த "அதைப் பார்த்து தங்களை மீறி" யம்... மா..டி..." என ஒரே குரலில் அலறினர் இருவரும்.

3

இருவரும் அலறும்படிதான் தினகரன் கையில் அந்த பாம்பைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்திருந்தான். சிறு வகை சாரைப் பாம்பு.

"ஐயோ... பா...ம்..பு!" அலறலுடன் இருவரும் அதிர்ந்து எழுந்தே விட்டனர். அதிலும் சிங்காரி ஒரு படி மேலே போய் நடுங்கவே ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

"அக்..அக்கா... நீ... சொன்ன தி..தி..தி...னகரன்...இவர்தானா?" என்றாள் பற்கள் தந்தியடிக்க.

மதுமதியும் அரண்டுதான் போயிருந்தாள் தினகரன் கையில் பாம்புடன் வந்து நிற்பான் என அவள் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை. வார்த்தைகள் வராமல் சிங்காரியின் கேள்விக்கு தலையசைப்புதான் செய்தாள்.

ஆனால் தினகரன் அவர்கள் இருவரையும் பார்த்து இயல்பாகச் சிரித்து ஒன்றும் பயப்பட வேண்டாம். இது பல் பிடுங்கிய சாரைப்பாம்புதான் நான் உயிரியல் துறை லெக்சர் என்பதால் கல்லூரி ஆய்வுக் கூடத்திற்கு இப்படி ஒரு பாம்பு தேவைப்பட்டது. வழியில் பாம்புப் பிடரான் ஒருவனைப் பார்த்தேன். அதான் விலை பேசி அவனிடம் வாங்கிவிட்டேன். நீங்கள் ஒரு பழைய சாக்குப் பை இருந்தால் கொடுங்கள். இதை பேக் செய்து வைத்துக் கொள்கிறேன்.."

என கடையில் கேக் வாங்கியதைப் போல் சர்வ சாதாரணமாய் பேசியபடி அவன் கேட்க நடுங்கி வெளிறியிருந்தசிங்காரி ஒரே தாவலில் உள்ளே ஓடி ஒரு அரிசிச் சாக்கு பையை எடுத்து அவனிடம் நீட்டினாள்.

தினகரன் அதை வாங்கி விரித்தவன் நிதானமாய் அந்தச் சாரைப் பாம்பை மதனுள் லாவகமாய்ப் போட்டு சாக்கின் முனையை முறுக்கினான். மதுமதி இம்முறை தேவையைறிந்துகயிறு ஒன்றை எடுத்து நீட்டினாள்.

அதை வாங்கி இறுக கோணியைக் கட்டியவன் நிமிர்ந்து "ஆமாம் இது யாரென்று சொல்லவே இல்லையே.. உங்கள் தங்கையா?" என்றான் குசலம் விசாரிப்பது போல் மதுமதிக்கோ ஒரே எரிச்சல்!

"ஹலோ, முதலில் அதை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்புங்கள்... உங்களுக்குப் போய் மாடிப் போர்ஷனை வாடகைக்கு விட அப்பா நினைத்தாரே.." சுத்திய மதுமதி முடித்திருக்கவில்லை. அதே புன்னகையுடன் குறுக்கிட்டாள். அவன். "ம்ம்.. சொல்ல மறந்துட்டேன் கோயில் வாசல் படிக்கட்டில் அப்பா உட்கார்ந்திருந்தார். அவரைப் பார்த்து எல்லாம் பேசி

விட்டேன். விடு பிடித்திருக்கிறது என்று அட்வான்ஸும் கொடுத்து விட்டேன். மீதம் ஆயிரத்து ஐநூறு வாடகையாம். ஐந்தாம் தேதிக்குள் வாடகையை கொடுத்து விட வேண்டுமாம். அப்பா சொன்ன எல்லாவற்றுக்கும் ஒகே ஜெல்லி விட்டேன். ஆக இன்று முதல் நான் உங்கள் மாடிப் போர்ஷனின் வாடகைதாரர்.. அதனால்.." என மறுபடியும் நிறுத்தி இருவரையும் ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு, "அந்த மரியாதையுடன் என்னை நடத்துங்கள் நடந்து கொள்ளுங்கள்..." என்றான் அழுத்தமான குரலில்.

ஐயோ! அப்பா நினைத்தது போல்அட்வான்ஸ் வாங்கிவிட்டாரே!

மதுமதி திகைக்க, "என்ன சொல்கிறதுபுரிகிறது?" என்றான் அதே குரலோடு

இம்முறை சிங்காரி சுதாரித்துவிட்டாள்.

"புரிகிறது.. வாடகைதாரர் சார் இனி நாங்கள் உங்களை மரியாதையோடு நடத்துவோம் வாடகைதாரர்சார். நீங்கள் உங்கள் மாடிப் போர்ஷனுக்குச் செல்லலாம். வாடகைதாரர்சார், இந்தமரியாதை உங்களுக்குப் போதுமல்லவா வாடகைதாரர் சார்?" என ராகம் தொனிக்க கேலி குரலில் சொல்லிசிங்காரி முடிக்க தினகரனுக்கு திகைப்புதான்.

"அக்காவிற்று தங்கை தப்பாமல் பிறந்திருக்கிறாளே! என மனதுள் நினைத்தவன் நிமிர்ந்து. "இந்த மரியாதை போதும் உங்கள் பெயர் என்ன அதையாவது தெரிந்து கொள்ளலாமா?" என்றான்.

சிங்காரி சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு, "அக்கா ஏற்கனவே சொன்னதுபோல் அக்கா பெயர் மக்கு பிளாஸ்திரி. என்பெயர் மக்காதா பிளாஸ்திரி. இந்த விவரங்கள் போதுமா வாடகைதாரர் சார்?" என்றதும்.

"ம்..ம்.. போதும் ...போதும்!" இவர்களிடம் பேசி ஜெயிக்க முடியாது என்பதுபோல் தினகரன் நடந்தான்.

அவன் அப்படி தலையைத் தொங்கப் போட்டவாறு நடப்பதைப் பார்த்த சிங்காரி "அக்கா, பார்த்தாயா? நான் போட்ட பிளேடிஸ் ஆள் என்னமாய் பயந்துவிட்டான் பார்..!" என்றாள் கெக்கலிப்பு பார்வையுடன்.

"ம்ம்... இதற்கு பயந்தால் போதாது. மேலே நாம் செய்து வைத்திருக்கும் திருவிளையாடல்களுக்கு ஆள் பயப்பட வேண்டும் பயப்படுவானா?"

"ஏனக்கா...அதில் சந்தேகம்?"

"இல்லை... சிங்காரி... நாம் எலியையும், பெருச்சாளியையும் காட்டி பயமுறுத்தப் பார்க்கிறோம். அவன் என்னடான்னா பாம்பையே பிடித்துக் கொண்டு வந்து நிற்கிறான். அவனாவது இதற்குப் பயப்படுவதாவது..?"

"ம்ம்.. பார்ப்போம்... என்னதான் நடக்கிறது என்று!"

இருவரும் அரை மணி நேரம் உன்னிப்பாய்க் காதுகளைத் தீட்டியபடி காத்திருந்தார்கள்.

படபடவென உருட்டல் சப்தம். டம் டம் இடி சப்தம் கிறீச் கிறீச் என இழுபடும் சப்தம். கடைசியாய் நங் கேன்று இடிச் சப்தம் அத்தோடு எல்லாம் நின்று விட்டது.

பின்புறம் ஏதோ விழுவது போல் சொத்தென கேட்க... கொல்லைப்புற சுதவைத் திறந்து பார்த்தார்கள்.

ஒரு பெரிய குப்பைக் கிடங்கை மூட்டைபோல் கட்டி மேலிருந்து பின்புற சேரிப் பகுதியில் விசியிருந்தான் எல்லாமே இரு சகோதரிகளும் பொறுக்கியெடுத்த சேகரித்த குப்பைதான்! முப்பது நிமிடங்களில் அவ்வளவையும் சுத்தம் செய்து விட்டான்.

அட்டா... என்ன இது!

அவர்கள் திகைத்துக் கொண்டிருக்கையிலே மேலிருந்து படபடவென்று இறங்கி வந்தவன் ஈயென இளித்தபடி மறுபடி தரிசனம் கொடுக்க எரிச்சலாய்தான் ஆனார்கள் இருவரும்.

"என்ன விஷயம்?"

"ம்ம்.. குப்பைகளை சுத்தப்படுத்தவிட்டேன். சுதவு திருகுகளை ஸ்குக்கு டிரைவர் வைத்து ரிப்பேரும் பார்த்தாயிற்று. பண்ணியாயிற்று. நான் மிடித்து வந்த பாய்பிற்கு உணவாய் அருமையான மூணு பருத்த எலிகள் வேறு கிடைத்தது. அவைகளைப் மிடித்து பாய்பிற்கு போட்டு விட்டேன். இனி..."

அவன் நிறுத்த, "ஐயோ! நம் எல்லா பிளான்களையும் உடைத்து தவிடு பொடியாக்கி விட்டானே! என திகைத்தவர்கள் பேச்சு வராத அளவுக்கு மூர்ச்சையாகியும் போனார்கள்.

அவன் தினகரன் விட்டபாடி லை.

"இனி... என் உணவிற்கு... நான் சமையல் செய்தாக வேண்டும். அரிசியெல்லாம் ரெடியாக இருக்கிறது. கொஞ்சம் புளியும், மிளகாயும் கொடுத்தால் சிம்பிளாக ரசம் வைத்துவிடுவேன். தருகிறீர்களா?" என்றான்.

அவர்களுக்கு பலத்த அதிர்ச்சி!

என்ன இவன்... ரொம்ப நாள் பழகியது போல், உரிமையுடன்... ஏதோ கொடுத்து வைத்தது போல்?

இருவரும் ஆத்திரத்துடன் அரிசிப் பற்களை கடிக்க.. சிங்காரி மறுபடியும் முந்திக்கொண்டு "நீங்கள் கேட்டாய் மிளகாய் இல்லை. ஆனால் புளி இருக்கிறது" என்றான். குறும்பு மின்ன அப்படியா தாருங்கள் என்றான் ஆவலாய்

"அதுவும் நீங்கள் நினைக்கிற புளி இல்லை. இது புளி காட்டில் அலைத்து திரிந்து ரொம்பவும் சேட்டை பண்ணிக் கொண்டு இருந்ததைப் மிடித்து விட்டின் பின்புற மரத்தில் கட்டி வைத்திருக்கிறோம். வேண்டுமானால் நீங்கள் எடுத்துக் கொண்டு போகலாம் வாடகைதரார் சார்."

மதுமதி குபுக்கென சிரிக்க அவனும் சேர்ந்துதான் சிரித்தான்.

"நல்லதொரு நகைச்சுவை உங்களுக்கு இருக்கிறது..." என்றான் அந்த சிரிப்பினாலே.

"உங்கள் பராட்டுப் பத்திரத்திற்கும் மிகமிக நன்றி வாடகைதரார் சார்" என மறுபடியும் சொல்லி அந்த இடத்தையே குலுங்க வைத்தான் சிங்காரி.

பின் தினகரன் சிரிப்பை நிறுத்தி தோள்களை குலுக்கி முடியைச் சிலுப்பிக் கொண்டவன் அவர்கள் இருவரையும் ஒருவித அலட்சியப் பார்வை பார்த்தவாறே நடக்க ஆரம்பித்தான்.

"இந்த ரெண்டு வாண்டுகளும் எந்த வண்டுகளிடம் வசமாய் சிக்கப் போகிறதோ? ம்ம்..!"

அவன் அலுத்தபடி முணுமுணுத்து காதில் அரைகுறையாய் விழுந்தாலும் அதற்கும் பதிலடியாய், "அப்படி ஏதாவது கரு வண்டுகளிடம் வசமாய் சிக்கியதும் உங்களுக்கு கண்டிப்பாய் சொல்லியனுப்புகிறோம். வாடகைதரார் சார்...!" என மீண்டும் சுத்த.. வெளியேகேட்டை தாண்டிக் கொண்டிருந்த தினகரன் அதற்கும் ஒரு முறுவலிப்பு செய்தபடி அகன்றான்.

அவன் போனதும் இருவரும் ஒருவரையொருவர் நெருங்கி கட்டிக்கொண்டனர்.

"ஐயோ... என்னக்கா இது இவன் பொல்லாத அசகாயஞானாய் இருப்பான் போல நம் திட்டத்தையெல்லாம் தவிடுபொடியாக்கி விட்டானே! இனி நம் ஞாயிற்றுக்கிழமை கொண்டாட்டம் அவ்வளவுதானா? மறந்து விட வேண்டியதுதானா?"

அவன் கேகட்டதற்கு மதுமதி பதில் சொல்லாமல் தனது மைவிழிகளை விரித்து வில்லான புருவங்கள் மேலேத்தி சித்தனைக்குப் போனான் பின் சிங்காரியை நம்பிக்கையுடன் பார்த்தவன், "இன்னமும் ஒரு வழி இருக்கிறது.. சிங்காரி" என்றான்.

சிங்காரி கொஞ்சம் வளைந்து அவன் கழுத்தை அப்படியே கட்டிக் கொண்டவன் மதுமதியின் கழுத்தில் ஊசலாடியபடியே "அது என்னக்கா? அப்படி ஒரு வழி? எனக்குத் தெரியாத வழி?" என்றான்.

"அப்பாவிடம் கேட்டுப் பார்ப்போம். அவன் பாய்பெல்லாம் வைத்திருக்கிறான். பயங்கரமானவன் என சொல்லிப் பார்ப்போம்"

அவள் முடிப்பதற்குள்ளேயே 'ம்ஹம்! நோ சான்ஸ் அதெல்லாம் நடக்காத காரியம் அப்பாவின் பிடிவாதத்தைப் பற்றி உனக்குத் தெரியாதா? அப்பா இதையெல்லாம் காது கொடுத்தே கேட்க மாட்டார்'

"பின் என்னதான் செய்வது?"

"எனக்கு ஒரு வழி தோணுகிறது."

"என்ன வழி சொல்லு?"

"இப்படி வழியைத் தேடி யோசிப்பதற்குப் பதில் பேசாமல் சண்டைக்காரன் காலிலே விழுந்து விட்டால்..?" சிங்காரி நிறுத்த ஆத்திரமானாள் மதுமதி

"என்ன அவன் அவனிடம்போய் கெஞ்சச் சொல்கிறாயா... நீ?" சினமாய் கேட்டவளின் தோள்களை தட்டினாள் சிங்காரி.

"கெஞ்சிப் பார்த்தால்தான் என்ன?" என்றவள் கூடவே "எத்தனையோ வேஷம் போடுகிறோம். இப்படி ஒரு கெஞ்சல் வேஷம் போட்டால் குறைந்தா போய்விடுவோம்?" என்றதும் மதுமதி யோசித்தபடி தலையாட்டத் தான் செய்தாள்.

ஆனால் அன்று மாலை அவர்கள் போட்ட கெஞ்சல் நாடகத்திற்கு அவன் தினகரன் சம்மதித்து அதற்கு விலையாய் ஒன்றைக் கேட்க... அதை கேட்டவர்கள் அப்படியே கொதித்துத்தான் போனார்கள்.

4

சிங்காரி சொன்னது சரியாகத்தான் இருந்தது.

ஒரு மணி நேரத்தில் சிவ..சிவா.. என்றபடி சிவ பழமாய் கோயிலில் இருந்து வீடு திரும்பியிருந்தார் தந்தை தில்லைநாயகம்.

மதுமதிக்கு ஒரு நப்பாசைதான்!

"அப்பா.. மாடிப் போர்ஷனுக்கு நீங்கள் அனுப்பிய ஆள்.." என ஆரம்பித்ததுமே தில்லைநாயகம் தலையை தட்டிக் கொண்டு, "அட்டா.. சொல்ல மறந்து விட்டேனே? அந்தத் தம்பி வந்து சாவி வாங்கிக் கொண்டு போயாயிற்றா? ரோம்பவும் நல்ல தம்பியாய் தெரிகிறது. பெயர் தினகரனாம். கல்லூரி லெக்சர் வேலை. ஆனால் ஆன்மீகத்தில் அவருக்கு மிகுந்த ஈடுபாடு என்னைப் பார்க்க வந்தவர் அப்படியே பிரகாரத்தில் மனமுருக இறைவனை நினைத்து அரைமணி நேரம் உட்கார்ந்து விட்டார்ஷ. அட்வான்ஸ் பணம் ஐயாயிரத்தையும் உடனே கையில் கொடுத்து விட்டார். அதனால் அவருக்கு வேண்டிய உதவிகள் எதுவானாலும் இருவரும் தயங்காமல் செய்யுங்கள் புரிகிறதுதானே?"

தந்தை கணீர்க் குரலில் சொல்லி கேட்க மதுமதி தன் திகைப்பை மறைத்துக் கொண்டு பலமாய் தலையாட்டினாள்.

இந்த தினகரன் பலே ஆள்தான். தந்தையையே குல்லா போட்டு ஆன்மீகத்தில் நாட்டம் இருப்பது போல் காட்டி... அவரை தினகரன் புராணம் பாட வைத்து விட்டானே...! இவனை சம்மா விடக் கூடாது இவனுக்க சரியான பாடம் புகட்டியாகவேண்டும்!

பற்களை ஆத்திரமாய் கடித்தபடி சிங்காரி பக்கம் போனாள்.

மாலை தந்தை வெளியே செல்லும் சமயத்தில் தினகரன் மீது அடுத்த தாக்குதலை நடத்த சகோதரிகள் இருவரும் திட்டமிட்டனர்.

அதன்படி வழக்கம்போல் மணி ஐந்து அடித்ததும் தில்லைநாயகம் காலாற நடந்து வா கிளம்பிவிட்டார்.

அவர் அகன்றதும் சிங்காரி திரும்பி மதுமதியிடம் பஞ்சரிக்க... மதுமதி ஒருவித தயக்கத்தோடு, "போயும் போயும் அவனிடம் கெஞ்சுவதா? என்றாள் புதுவித யோசனை தோன்றியவளாய்

"அட..." என அவள் தோள்களை தன் தோள்களாலேயே இடித்த சிங்காரி, "என்னக்கா நீ... இந்தப் பயம் பயப்படுகிறாய்? நாம் என்ன நீஜமாய் கெஞ்சப் போகிறோம்? எத்தனை சினிமாக்கள், டிவி நாடகங்கள் பார்த்திருப்போம். அதிலிருந்து சின்னதாய் ஒரு பிட்டை எடுத்து வெளியே விட்டால் ஆள் அப்படியே நம்மை நம்பி விடுவான். அத்தோடு அப்படி நாம் கெஞ்சுவது நம்மைத் தவிர வேறு யாருக்கும் தெரியப்போவதில்லை என்பதால் பெரிதாய் நம் மானம் ஒன்றும் கப்பலேறியம் விடாது. ஆகையால் கூட்டிக் கழித்துப் பார்த்தால் இதுதான் சரியான வழி.. அப்படி எப்பாடு பட்டாவது கெஞ்சிக் கிஞ்சி அவனை மாடிப் போர்ஷனிலிருந்து வெளியே தள்ளிவிட்டால் நம் சுதந்திரமும் பறிபோகாது. வழக்கம் போல் நாமும் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் ஐாலியாய் கொட்டமடிக்கலாம். என்ன?"

சிங்காரியின் நீண்ட லெக்சருக்கு ம்ம் சரி என அரை மனதோடு தலையாட்டிக் கிளம்பினாள் மதுமதி.

இருவரும் கொஞ்சம் கண்களில் மை, முகத்தில் பேஸ் கிரீம் உதடுகளில் லிப்ஸ்டிக் சாயம் என ஒரு சின்ன மேக்கப்பூடனே (அழகாய் போய் கெஞ்சினால்தான் ஆள் மயங்குவான் என்ற சிங்காரியின் யோசனைப்படி) கிளம்பினார். படிக்களில் ஏறிப் போனவர்கள் மாடிப் போர்ஷனின் முன்புறத் திண்டில் கண்களை மூடி அமர்ந்தபடி டேப் ரிக்கார்டரில் பாட்டுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அவனது ஹாய்யான நிலையைக் கண்டு அதிரவே செய்தனர்.

என்ன துணிச்சல் ஏதேமா அவன் வாங்கி கட்டிய செந்த வீடு போல் அல்லவா திண்டில் உருண்டு புரண்டு கொண்டிருக்கிறான். ஆத்திரமாய்

அவர்கள் பற்களைக் கடிக்கும்போதே கேட்ட கொலுக் சப்தத்தில் கண்களைத் திறந்த தினகரன் டக்கென பாட்டை நிறுத்தி விட்டான்.

அவன், துண்டுகளில் மின்னல் வெட்டியதுபோல் ஓர் ஆச்சரியம் புகுவங்கள் உயர்த்தி அவர்கள் இருவரையும் பார்த்தான்.

அட்டா இரண்டு அழகுப் பதுமைகள் என்னைத் தேடி என ஆரம்பித்தவன் சட்டென நிறுத்தி குறும்புப் பார்வையாய் அதற்குள் இருவரும் கருவண்டு வேட்டைக்குக் கிளம்பியாயிற்று? என்றான்.

அவர்கள் இருவரும் புரியாமல் விழிக்கவே செய்தனர்.

புரியவில்லை? நான் காலையில் சொன்னேனே வாண்டுகள் வண்டுகளிடம் சிக்கப் போவதாய்...அது என ஞாபகப்படுத்தி விட்டு ஹாஸ்யத்தைக் கண்டது போல் பெரும் சிரிப்பொன்றையும் சிரித்தான்.

பார் இவனை இவனிடம் போய் கெஞ்சுவா? என்பதுபோல் மதுமதி சிங்காரியின் பக்கம் திரும்பி முறைத்தாள்.

அவளைப் பார்வையாலே அமைதிப்படுத்திய சிங்காரி தினகரன் பக்கம் திரும்பி கனம் மதிப்பிற்குரிய வாடகைதாரர் சார் அவர்களே நாங்கள் இருவரும் உம்மிடம் ஒரு உதவி கேட்டு வந்திருக்கிறோம். செய்வீர்களா? என்றாள் தேரிடையதய விஷயத்திற்கு வந்தவளாய்.

ஆயினும் தினகரன் குறும்பை விடவில்லை.

ஆஹா உதவியா தாராளமாய் கேளுங்கள் பெண்கள் அதுவும் உங்களைப் போன்ற அழகான பெண்கள் உதவி கேட்டால் என் நெஞ்சப் பகுதியில் இருக்கும் இந்த இதயத்திற்கு தாங்காது அப்படியே கண்ணீர்விட்டு அழுது விடும். பர்த்திரீர்களா? அவன் தன் ம ஷர்ட்டை உயர்த்திக் காட்டியபடி மறுபடியும் சிரிக்க மதுமதி விரல்களால் உள்ளங்கையை அழுந்தக் குத்தி ஆத்திரத்தை அடக்கினாள்.

சிங்காரியோ வாடகைதாரர் சார் நாங்கள் விஷயத்தைச் சொல்லலாமா? என்றாள் அதே பவ்யத்துடன்.

ம்ம் சொல்லுங்கள் என்றான் அவன் ஆணையிடுவதுபோல்.

மடமடவேன விஷயத்தைக் கொட்டினாள் சிங்காரி. எவ்வித ஸனமில்லாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்த தினகரனின் முகம் நிமிர்ந்து பெரும் யோசனைக்குப் போனது.

இருவரும் தேர்தல் முடிவை எதிர்பார்க்கும் வேட்பாளர் போல் அவன் முகத்தையே ஆவலாய் பார்த்துக் கொண்டிருக்க மௌனம் கலைந்தான் தினகரன்.

ஆக நான் மாடிப் போர்ஷனில் இருப்பது உங்களுக்கு இடைஞ்சல் காலி செய்ய வேண்டும் அப்படித்தானே?

அதேதான் அதேதான் வாடகைதாரர் சார்?

ம்ம் சரி ஞாயிற்றுக்கிழமை நீங்கள் எப்படி எல்லாம் கொட்டமடிப்பீர்கள் அதைச் சொல்லுங்கள் என்றான் தேர் பார்வையுடன்.

ம்ம் அது அது என சிங்காரி தயங்கியவள் அதுவெல்லாம் எதற்கு வாடகைதாரர் சார் ஏதோ நாங்கள் பெண் பிள்ளைகள் எங்களுக்க ஏற்றாற்போல் எதையாவது விளையாடிக் கொண்டு என இழுத்தாள் சிங்காரி.

அதை நானும் என்னதான் என்று தெரிந்து கொள்கிறேனே.

அவன் குறுக்கிட்டுக் கேட்டதும் இதைத் தெரிந்து இவன் என்ன செய்யப் போகிறான்? என நினைத்தவன் மதுமதியைப் பார்த்தான்.

சொல்கிறோம் சொன்னால் நீங்கள் காலி பண்ணி விடுவீர்களா? என்றான் மதுமதி கறார்க் குரலில்.

ம்ம் முதலில் சொல்லுங்கள் நானும் உடனேயே என்னுடைய நல்ல முடிவை பதிலாய் சொல்லி விடுகிறேன்.

சிங்காரி மறுபடியும் மடை திறந்தாள்.

சேஸ் ஸ்தாக்கரில் ஆரம்பித்து பாடுவது, விதவிதமான உடைகளை உடுத்தி டான்ஸ் ஆடுவது, நாயர் கடையில் திருட்டுத்தனமாய் புரோட்டா வாங்கிச் சாப்பிடுவது வரை ஒன்று விடாமல் சொல்லி முடித்தாள்.

அவ்வளவுதான் வாடகைதாரர் சார் எங்கள் ரகசியத்தை எல்லாம் சொல்லிவிட்டோம் உங்கள் முடிவைச் சொல்கிறீர்களா?

சிங்காரி கேட்டும் தினகரன் எவ்வித பதிலும் சொல்லாதவனாய் அவர்கள் இருவரையும் மாறி மாறி ஒருவித பார்வை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

ம்ம் பதிலைச் சொல்லுங்கள் என்றான் மதுமதி முறைப்புடன் விரட்டலாய்..

வாடகைதாரர் சார் உங்களை உங்களைத்தான் கேட்கிறோம் சிங்காரி குரலில் குழைவைத் தடவிக் கொண்டாள்.

இம்முறை தினகரன் டக்கென வாய் திறந்து அதிரும் சிரப்பொன்றை உதிர்த்தவன் வலையில் சிக்கிய இரண்டு புள்ளிமான்கள் என உச்சரித்து விட்டு சிரிப்பைத் தொடர அவன் அதிரடிச் சிரிப்பையும் அவன் முகம் போன விஷமமான போக்கையும் கண்டு அதிரவே செய்தனர் இருவரும்.

எனது பதிலைச் சொல்லட்டுமா? அதுவும் உங்கள் உங்கள் குரலிலேயே? என்றபடி மறுபடியும் இருவரையும் உற்று நோக்கி ஆழமான பார்வை பார்த்தான்.

இருவரும் விழிகளை விரித்து விழிக்கத்தான் செய்தனர்.

என்ன உறுகிறான்? பதினை நம் குரலிலா?

தினகரன் குறுஞ்சிரிப்பு பொங்க திரும்பி தன் கைப் பக்கத்தில் இருந்த அந்த டேப்ரிக்கார்டின் விசையை அழுத்தினான்.

மறுகணம் அதிர்ந்து அரண்டு போனார்கள் இருவரும்.

டேப் ரிக்கார்டில் இருந்தது மதுமதியின் குரல் கூடவே சிங்காரியின் முழுப் பேச்சும் அவள் விவரித்த ஞாயிற்றுக் கிழமை கொண்டாட்ட ரகசியம் முழுவதும் பதிவாகியிருந்தது.

பாவி பேசிய முழுவதையும் டேப் ரிக்கார்டில் நைசா பதிந்திருக்கிறானே. என்ன இது?

எப்போது கையை டேப் ரிக்கார்டில் வைத்தான் எப்போது பட்டனை அழுக்கினான் அதை கவனிக்காமல் உணராமல் இருந்திருக்கிறோமோ.

அவன் அடக்க முடியாத சிரிப்பை நிறுத்திப் பார்த்தான்.

இப்போது புரிகிறதா? உங்கள் பேச்சுதான். உங்களுக்குப் பதில் என்று இதை மட்டும் உங்கள் தந்தைக்குப் போட்டுக் காட்டினால் என மறுபடியும் நிறுத்தினான்.

இது அநியாயம் அக்கிரமம் எங்களுக்குத் தெரியாமல் எங்கள் பேச்சையே டேப் செய்து கொண்டு சரியான பிளாக் மெயில்.

இருவரும் பெரும் குரலில் அலறத்தான் செய்தனர். கொதிப்பு பொங்க.

அவன் கைகளை உயர்த்தியபடி உஷ் என வாயில் விரல் வைத்தவன் கூச்சல் போடாதிருக்க இது பிளாக் மெயில் தான் இனி என்னிடம் வந்து காலி செய் இது அது வென நீங்கள் தொந்தரவு செய்தால் பின் இந்த டேப்ரிக்கார்டின் குரல் உங்கள் தந்தையின் காதுகளில் ஒலிக்க ஆரம்பித்துவிடும். புரிகிறதா? இனி இப்படி சில்லரைத்தனமாய் விளையாடாமல் உங்கள் வேலையை மட்டும் கவனிக்க வேண்டும். இல்லையென்றால் நான் ரொம்பவும் பொல்லாதவனாகிவிடுவேன்.

ஆள் காட்டி விரலை உயர்த்தி கடுமையாய் எச்சரித்தான் அவன்.

5

தினகரனின் உருட்டலில் அவன் எச்சரித்த விதத்தில் துண்டைக் காணோம் துணியைக் காணோம் என்பது போல்தான் அரண்டு போய் கீழே ஓடி வந்து விட்டனர். இருவரும்.

ஐயோ சாமி மனிதனா இவன்? பேசிய நிமிஷமளவு இருக்கிறானே. இவனிடமெல்லாம் இனி நம்முடைய பருப்பு வேகாதப்பா.

அலுத்தபடி சொன்னான் சிங்காரி.

மதுமதிக்கும் பலத்த அதிர்ச்சிதான்.

எவ்வளவு எளிதாய் கெட்டிக்காரத்தனமாய் அவர்களது கையை வைத்தே அவர்களது கண்ணைக் கத்தப்பார்க்கிறான் பலே ஆன்தான் என்றான் அவன்.

பலே ஆள் மட்டுமல்ல படு மோசமான கேடி ஏமாற்று மன்னவன். தெருப் பொறுக்கி என என்ன பட்டம் வேண்டுமானாலும் அவனுக்குக் கொடுக்கலாம்.. என்றபடி பற்களைக் கடித்த சிங்காரி இனி அவ்வளவுதானே வேறு வழிகள் இல்லைதானே? நாம் தோற்றுவிட்டோமேயக்கா.. என்றான் ஆற்றாமையோடு.

மதுமதியும் சோகமாய்த்தான் தலையாட்டினான் கூடவே அவளுக்கு புதிதாய் பயம் ஒன்றும் தோன்றியது.

மிரட்டியவன் அதே வேகத்தில் அவர்களிடம் மாட்டி வைக்க அப்பாவிடம் டேப் ரிக்கார்டை போட்டுக் காட்டிவிட்டால்?

சிரித்தான் சிங்காரி.

அப்படியெல்லாம் அந்த ஆள் செய்ய மாட்டான். என்றான்.

எதை வைத்து சொல்கிறாய் சிங்காரி?

எல்லாம் இந்த ஆண்கள் சைக்காலஜிதான் பொதுவாய் இவனைப் போன்ற ஆண்களுக்கெல்லாம் பெண்களை மட்டும் தட்டி குதிரையேறிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அதில் அப்படி ஒரு அற்ப சத்தோஷம் அவர்களுக்கு.

அப்படியானால் நம்மை மாட்டி விட மாட்டான். ஆனால் தோடீந்து காஸ்ட்டைக் காட்டி மிரட்டிக் கொண்டே இருப்பானோ?

ம்ம் அப்படித்தான் திட்டம் தீட்டியிருப்பான். அதற்குள் அந்தக் காஸ்ட்டை களவாடி விட வேண்டும். அந்த டேப் ரிக்கார்டையும் சுத்தியலையும் வைத்து கக்கு தூறாய் உடைத்து விட வேண்டும். சிங்காரி ஆத்திரமாய்ச் சொல்ல வேகமாய் தலையைசுத்து அதை மறுத்தான் மதுமதி.

ம்ம் அதெல்லாம் சரிபட்டுவராது. நாம் மறுபடியும் மாட்டிக் கொள்வோம். வேறோரு நல்ல வழியைத் தேட வேண்டும் என்றபடி யோசனைக்குப் போனான். மதுமதி.

அவர்களது தலையைப் பிய்க்கும் யோசனை அன்று இரவு முழுவதும் தோடீந்தது.

மறுநாள் ஒரு சிறு டெம்போ வண்டியில் மரச்சாமான்கள் ஸ்டால் கட்டில் என நினகரனின் உடைமைகள் அனைத்தும் ஊரிலிருந்து வந்திறங்கிவிட்டது.

ஐயோ அக்கா பாரேன் சாமான்கள் கூட வந்தாயிற்று இந்த ஓட்டை உடைசல்களையெல்லாம் வைத்து மாடிப் போர்ஷனை நிரப்ப போகிறான். இனி ஹென்மத்திற்கும் அவனைக் காலி செய்ய முடியாது. அத்தோடு நம் கடையும் அதேகதிதான் டேப் ரிக்கார்டரை காட்டிக் காட்டியே மிரட்டுவான். நம்மைப் பணிய வைப்பான் இன்றும் என்னமெல்லாம் திட்டம் தீட்டியிருக்கிறானோ?

ஸ்போதிபோவேன வயிற்றில் அடிக்காத குறையாய் அலறத்தான் செய்தான் சிங்காரி.

அவனை அடக்கி அமைதிப்படுத்தினான் மதுமதி.

பொறு சிங்காரி அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் நம் கையை மீறி நடக்காது நடக்கவும் விடமாட்டேன். ஆனால் ஒன்றை மட்டும் ரூபகம் வைத்துக்கொள் தப்பித் தவறி கூட மாடிப் பக்கம் போய் விடாதே அந்த ஆள் முகத்தில் விழித்து விடாதே.

ஐயைய்யோ நான் போகவே மாட்டேன்ப்பா என்று மறுபடியும் அலறினான் சிங்காரி.

அன்றைய காலைப் போழுது அப்படி பதைப்பிலேயே போகிறதென்று பார்த்தால் மதியம் அவர்களை மேலும் பதைபதைக்க வைத்தது பூர்ணம் அத்தையின் வருகை.

பூர்ணம் அத்தை நிலைநாயகத்தின் ஒரே சகோதரி. மற்ற சோந்தங்கள் எல்லாம் சிறு சிறு மனஸ்தாபங்களால் விட்டுப்போய்விட பூர்ணம் ஒருத்திதான் அவர்களுக்கே ஒரே சோந்தம் என ஆகிப் போனான்.

பூர்ணத்திற்கு ஒரே மகன். நெடு உயரத்துடன் ஓட்டடைக்குச்சி போல் இருக்கும் எழிலரசன் இந்த மூச்சிக்கு இப்படியொரு பெயரா என சதா மதுமதியும் சிங்காரியும் சுலாய்த்து டபாய்த்து விடும் அளவுக்குகபாவி. முப்பது வயதை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தாலும் அப்பாவிக்களை. எதற்கெடுத்தாலும், அவனைக் கிண்டலடித்தாலும் கூட கக்க பிக்கவேன சிரிக்கும் இளிச்சவாய்த்தனம்.

அத்தை அந்த இளிச்சவாய்த்தனத்தை பார். என் மகனுக்கு எப்போதும் சிரித்த அழகு முகம் என பெருமையடிக்கும்போது ஆமாம் ஆமாம் அத்தை நீங்கள் சொல்வது சரிதான். மாமாவிற்கு நீங்கள் மன்மதராஜன் என்று கூட பெயர் வைத்திருக்கலாம் பாருங்கள் எங்களை இப்படி சிரித்து சிரித்தேமயக்குகிறார் என சிங்காரி அடிக்கடி கிண்டலடிப்பது உண்டு.

அதுகூடபுரியாமல் அத்தையும் இரண்டு பேரில் யாராவது ஒருவர் மயங்கினால் சரி அவனும் டபக்கே மூணு முடிக்கப் போட்டு விடுவான் நம் சோந்தமும் விட்டுப் போகாது. என்ன சொல்கிறீர்கள்? என்பான் சந்தடி சாக்கில் அவர்களது எண்ணத்தை அறியும் நோக்கில்.

அப்போது பட்டென பேச்சில் உள்ளே புகும் மதுமதி குறும்பாக மத்தை மாமா மூன்று முடிக்க போடக்கூடாது இரண்டு முடிக்கதான் போட வேண்டும். அப்படி போட அவர் சம்மதித்தால் எனக்கும் சம்மத்தான் என்பான் சிங்காரி மட்டும் விடுவானா?

அத்தை எனக்கும் மூணு முடிக்க வேண்டாம். மாமா நாலு முடிக்க போட வேண்டும் அப்படியானால் எனக்கும் ஒ.கே.தான்.

பூர்ணம் அவர்கள் பேசுவது கண்டு திகைத்து விழிப்பான்.

என்ன அத்தை விழிக்கிறீர்கள்? புரியவில்லை? எங்கள் இருவருக்கும் உங்கள் மகன் எழிலரசனைக் கட்டிக் கொள்ளத் தீராத ஆசை சம்மதம். உடனே தந்தையிடம் பேசி ஏற்பாடு செய்கிறீர்களா?

சிங்காரி மறுபடி கத்தலாய் பேசும்போதுதான் அவர்கள் இருவரும் தன்னையும் மகனையும் கிண்டலடிக்கிறார்கள் என்பது பூர்ணத்திற்குப் புரியும்.

அதிலும் சிங்காரி ஒருபடி மேலே போய் அத்தை நீங்கள் தீவ்ளாகவே ஒழுங்காய் அப்பாவிடம் பேசிகல்யாணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யுங்கள். இல்லையென்றால் நாங்கள் மாமாவைக் கட்டிக்கொண்டு விட்டைவிட்டு ஓடி விடுவோம். என டாய்க்க ஆரம்பித்ததும். பொலியான் அவளும் வெகுண்டு போங்கடி கழுதைகளா கேலியா செய்கிறீர்கள்? இருங்கள் ஒருநாள் நடக்கத்தான் போகிறது. உங்கள் இருவரில் ஒருவருக்கு நானே மாமிமாராய் வத்துஉங்களை தையப் புடைத்து பெண்டை சுழற்றுகிறேனா இல்லையா என்று என அவளும் அடிக்க வருவது போல் விரட்டுவான் பொங்கும் சிரிப்பை அடக்க முடியாமல் இருவரும் துள்ளிக் குதித்து மான்களாய் ஓடவர்.

அத்தை பூர்ணத்திற்கு தன் மகன் எழிலரசனைப் பற்றி தெரியாததல்ல. பிறந்தது முதல் அவன் கூபாவமே அப்படித்தான். சோம்பேறித்தனமும் அப்பாவிக்களையும் ஒன்று சேர்த்த குணம் அவனுக்கு.

அதனாலே இளம் வயதிலேயே கணவனை நோய் ஒன்றில் பறிகொடுத்தாலும் இந்த அப்பாவியை வளர்க்க வேண்டிய பெரும் பொறுப்பு இருக்கிறதே... என குடும்பப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டான். விட்டு இருக்கிறதே... என குடும்பப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டான். விட்டு வருமானத்திற்கு அப்பளம், வடாம், முறுக்கு, லேட என அத்தனை எண்ணெய் பலகாரங்களையும், கூடக்கூடக் கட்டு பக்கத்து மிட்டாய் கடைகளில் விற்கப் போட்டு சேர்த்தான்.

எழிலரசனை எப்படியாவது டிகிரி வரையாவது படிக்க வைக்க வேண்டும் என்பது அவன் பெரும் ஆசை. லட்சியக் கனவு. ஆனால் அவனோ எட்டுக்கு மேல். இனி எனக்கு கட்டாலும் படிப்பு வராது. அப்பளம், வீடாம், கூட வருகிறேன் என தொழிலுக்கு வந்து விட்டான். படிக்காவிட்டால் என்ன உன்னை பெரும் தொழிலதிபராய் ஆக்கிக் காட்டுகிறேன் என மீசையில் மண் ஒட்டாத குறையாய் மீண்டும் முஷ்டியையைத் தட்டிக் கொண்டு ஒரு சிறு கடை பிடித்து பட்சணங்களை எல்லாம் வைத்து எழிலரசனை கல்லாவில் உட்கார்த்தி வைத்து கடை முதலாளியாகவும் ஆக்கிப் பார்த்தான். ஆனால் அங்கும் வியாபாரத்தை சரியாய் கவனிக்காமல் பாதிநேரம் குறட்டை விட்டுத் தூங்க முறுக்கு வியாபாரமும் படுத்தது. கடையை இழுத்து மூட வேண்டியதாயும் ஆயிற்று.

சரி இவன் இதற்கெல்லாம் சரிப்பட்டு வரமாட்டான். அடுப்பு முன்னால் உட்கார்த்தான் லாயக்கு என எண்ணம் முடிவு செய்து தன் பக்கத்திலேயே தன் அரிஸ்டெண்டாக வைத்துக் கொண்டான்.

ஆனாலும் அவளுக்கு அந்த ஆசை விட்டபாடிಲ್ಲலை. எழிலரசன் அப்பாவிதான். ஆனால் எந்த வம்பிற்கும் போகாத நல்லவன்தானே? அவனுக்கு ஏன் உன் பெண்ணைக் கொடுக்கக்கூடாது? என தில்லை நாயத்திடமே உரிமையுடன் கேட்டுப்பார்த்தான்.

எந்த விஷயத்திலும் தெளிவாய் பட்டாணி போல் உடைத்துப் பேசும் தில்லைநாயகமும் அப்படியே வெளிப்படையாகப் பேசினார். இதோ பார் பூர்ணம் உன் மகன் மீது எனக்கு எவ்வித குறைவான அபிப்பிராயமும் கிடையாது. ஆனால் கட்டிக்கொள்ளப் போவது நான் இல்லலையே. என் மகன்தானே? அதனால் அவர்களது சம்மதம்தான் முக்கியம். அவர்களில் யாராவது உன் மகனைக் கட்ட சம்மதம் சொன்னால் உடனே அடுத்த முகூர்த்தத்திலேயே மேளம் கொட்ட வைத்து விடுகிறேன். போதுமா?

சகோதரனின் பதிலில் வாயடைத்துதான் போனார். பூர்ணம் சதா எழிலரசனை கேலி செய்யும் இந்த வாண்டுகளாவது அவனைக் கட்டிக் கொள்வதாவது? என அத்தோடு அந்த நினைப்பையும் மூட்டைக் கட்டி வைத்து விட்டான் அவன்.

அந்த பூர்ணம் அத்தைதான் மலையம்பட்டியில் இருந்து நாற்பது கிலோ மீட்டர் தூரத்திலிருக்கும் வாமனூர் கிராமத்திலிருந்து மகன் எழிலரசனுடன் அன்று கிளம்பி வந்து விட்டான்.

அட்டா அறுவை வந்தாயிற்று. இனி அவ்வளவுதான் என சிங்காரி காதுபடவே முணுமுணுத்து கதவைத் திறந்தாலும் அறுபத்தைந்து வயது பொக்கை வாயுடன் சிரிக்கத்தான் செய்தாள் பூர்ணம்.

அறுவை இல்லையடி அத்தை சொந்த உடன் பிறப்பையும் உங்களையும் பார்க்க ஒடோடி வந்திருக்கிறேன். அப்படியே உங்களுக்கு ஆசையாய் வயிறு புடைக்க தின்ன முறுக்கு, சோடா, புட்டு என ஒரு பெட்டி பலகாரங்களை கொண்டு வந்திருக்கேனடி என்றபடி எழிலரசன் தூக்கி வந்த பெரிய டின்பகளை காட்டினான்.

அதற்கும் சிங்காரி குறுகுறுப்புடன் ஆமாம் ஆமாம் கடைகளில் விற்காத சர்க்கை எல்லாம் சேர்த்து எடுத்துக் கொண்டு வந்தாயிற்று இனி எங்கள் இருவர் வயிற்றையும் குப்பைத் தொட்டியாய் ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டியதுதான்... சரிதான் அத்தை? என குரல் குழைய கேட்டவளின் இடையே புருந்த மதுமதி ஐயோ சிங்காரலி அத்தை வந்ததுத் வராததுமாய் அவர்கள் மனதை நோக்கிக்காதே.

என கரிசனமாய் சொல்வது போல் சொல்லிவிட்டு உண்மையில் அத்தை இவ்வளவு பலகாரங்களை முறுக்குச் சமாச்சாரங்களை ஏன் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்பது எனக்கு மட்டும்தான் தெரியும் என்றான் அக்கறையுடன்.

ஐயோ சொல்லக்கா என்ன காரணம்?

அது அது சிங்காரி நம் வீட்டு எலிகளுக்கு பெருச்சாளிகளுக்கும் சரியான உணவு இல்லை. உணவுப் பஞ்சம் ஏற்பட்டுள்ளது என அப்பா மூலம் தெரிந்துகொண்டு அத்தை கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அதைப் பசைய குறை கூறுகிறாயே? என பொங்கிய சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு பேச பூர்ணமும் இவள் தனக்காக பரிந்து வந்து பேசப் போகிறான் என நினைத்து ஏமாந்த கோபத்தில், அடக் கழுதைகளா நீங்கள் திருந்தவே மாட்டீர்களா? இந்த அத்தையைக் கிண்டல் செய்து பாடாய்ப் படுத்துகிறீர்களே... உங்களை என்ன செய்கிறேன் பார். என விரட்டுவது போல் தனது கனத்த உடம்பைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடுவது போல பாவனை செய்ய சிட்டாய் பறந்தார்கள் சகோதரிகள்.

அன்றும் வழக்கம் போல் அத்தையைச் சேண்டி கூத்தடித்துவிட்டு எழிலரசன் பக்கம் திரும்பினார்.

அட்டா நம் மன்மத ராசனை கவனிக்கவே இல்லலையே என்னமாய் அழகு கூடி இருக்கிறது பார் நிறம் கூட மாநிறத்தில் இருந்து தக்காளி போல செந்நிறத்தில் என சிங்காரி குளிர் பேச்சைத் தட்டி விட அதை அப்படியே நம்புபவனாய் தன் முட்டைக் கண்களை விரித்து அவர்களைப் பார்த்தான் எழிலரசன்.

நிஜமாகவா.. நிஜமாகவா சொல்கிறீர்கள் என்றான் முகத்தில் ஒருவித செட்கத்தை ஓட விட்டுக்கொண்டு.

அட ராசாவுக்கு வெட்கத்தைப் பாரேன். இந்த வெட்கத்தில் மன்மத அழகு இன்னமும் கூடி விட்டதே என மதுமதியும் சேர்த்துகொள்ள எழிலரசன்

நிஜமாகவே அதையும் நம்பி நாணிக் கோணிக் கொண்டிருந்தான். அதைப் பார்த்து இதைக் காண கோடிக்கணக்கில்லவா வேண்டும் என குதி பேரட்டுக் கொண்டிருந்தனர். சகோதரிகள்.

இப்படிக்கேலகியும் கும்மாளமுமாய் எழிலரசனை கூத்து பண்ணிக் கொண்டிருந்த வேளையில் தான் தில்லைநாயகமும் வீட்டினுள் நுழைந்தார்.

தந்தையைக் கண்டதும் கப்சிப் ஆக அவரே கேட்ட வரை கேட்டிருந்த கும்மாளக் குரலை ஞாபகப்படுத்தி நொடியில் நடந்ததை புரிந்து கொண்டார்.

அதற்கேற்றாற்போல் எழிலரசனும் கால்களை விரித்து போஸ் கொடுப்பது போல் பேக்கு மாதிரி விழித்து நிற்க மதுமதியையும் சிங்காரியையும் முறைத்தவர் இதுவேல்லாம் தவறு என்று கூட உங்களுக்குத் தெரியாதா? மம் போங்கள் இனியாவது அவரை மரியாதையுடன் நடத்துங்கள் என்றாள் விரட்டலாய்.

சரியப்பா என பய பக்தியாய் சொல்லிக் கொண்டு இருவரும் ஓடினர். அதிலும் சிங்காரி ஓடும் போது யாரும் கவனியாத வண்ணம் எழிலரசனைப் பார்த்து கண்ணடிக்க வேறு செய்தாள்.

அவர்கள் அகன்றதும் எழிலரசன் தில்லைநாயகம் பக்கத்தில் வந்து அவரது கையைப் பிடித்துக்கொண்டான் மாமா சிங்காரி ரொம்ப நல்லவன் எனக்கு அவனைப் பிடித்திருக்கிறது என்றான்.

தில்லைநாயகம் அதை காநிலே வாங்காதவர் போல் மாப்பிள்ளை எப்போது வந்தீர்கள்? சாப்பிட்டீர்களா என்றெல்லாம் பேச்சை மாற்றி குசலம் விசரிக்க ஆரம்பித்தார்.

அதற்குள் உள்ளிருந்து பூர்ணமும் ஓடிவந்து விட்டாள்.

வா..பூர்ணம் என முகம் முழுவதும் புன்னகையுடன் வரவேற்ற தில்லைநாயகத்தை வாஞ்சையுடன் தான்பார்த்தாள் பூர்ணம். அட அதற்குள் என்னமாய் மெலிந்து விட்டாய்? என்னதான் ஆயிற்று உனக்கு? என அக்கறையாய் கேட்ட சகோதரியின் அன்பை நெகிழ்ச்சியாய் பார்த்த தில்லைநாயகமும் எல்லாம் உன்னைக் காணாததால் சகோதரி தேற்றத்தாலே மெலிந்து விட்டேன் போலும் என்றார் குறும்பாய்.

அட நீயும் அந்த வாண்டுக்ள போல பேச ஆரம்பித்து விட்டாயா? நல்ல ரசனையப்பா உனக்கு என வியப்பு காட்டி அதசயித்தாள் பூர்ணம்.

அதற்குப்பின் உட்கார்ந்து ஊர்க்கதைகள், வியாபார பேச்சுக்கள் என ஒன்று விடாமல் அத்தனை விஷயங்களையும் மணிக் கணக்காய் பேசினார்கள்.

கடைசியில் பூர்ணம்தான் ஞாபகம் வந்தவளாய் குரலை மெலிதாக்கிக் கொண்டு, மதுமதியும் சிங்காரியும் முன்புறம் இருப்பதை உறுதி செய்து

கொண்டு அப்புறம் தில்லை நம்மதுமதி விஷயம் எப்படி இருக்கிறது? அவன் எல்லாவற்றையும் கெட்ட கனவு போல் மறந்து விட்டாள்தானே? என்றாள்.

அதுவரை சிரிப்புடன் இருந்த தில்லைநாயகத்தின் முகம் சோகத்திற்கு மாறியது. மெல்ல தலையாட்டினார்.

மம் அப்படித்தான் நினைக்கிறேன் பழையபடி துள்ளிக் குதித்து ஓடித்தான் நடமாடுகிறான்.. ஆனாலும் அவன் மனதில் ஆறாத ரணம் போல் அந்த நினைப்பு இருக்கத்தானே செய்யும்? அவன் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை என்றாலும் கூரான கத்தி போல் அவ்வப்போது உள் மனதை கிழித்துப் பார்க்கத்தானே செய்யும்? மறக்கக்கூடிய சம்பவங்கள் அவை? என்றார் குரல் கம்மி உடைவது போல்.

நம் வீட்டுப்பெண்ணிற்குப் போய் இப்படி ஒரு அசம்பாவித சம்பவம் நடந்து விட்டதே எல்லாம் விதிதான்.

தன் பங்கிற்கு நொடித்தபடி கவலை போங்க கன்னத்தில் கை வைத்துக் கொண்டாள் பூர்ணம்

6

மறுநாள் வழக்கம் போல் காலையில் சிங்காரியும் மதுமதியும் கோவிலுக்குக் கிளம்பினர். மேலிருந்து யாரோ சொடுக்கிடும் சப்தம் உணர்ந்து நிமிர்ந்தார்கள் தினகரன் பால்கனிப் பக்கம் நின்று சொடுக்கிட்டு அவர்களை மேலே வரும்படி சைகை செய்து கொண்டிருந்தான்.

இருவருக்கும் ஒரே ஆத்திரம்.

திமிரைப் பாருக்கா நேற்று முனைத்த கத்தரிக்காய் நம்மை கை கூண்டி கூப்பிடுகிறது? சிங்காரி பற்களைக் கடிக்க மதுமதியும் விழிகளை விரித்து முறைத்தாள்.

அவன் தினகரனோ மம் வாகுங்கள் என்பது போல் மறுபடியும் உதட்டைப்படி செய்தான்.

என்னதான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். இவன்?, என கொதித்தவர்களாய் மடமட வென மாடியேறிப்போய் அவன் முன் நின்றனர்.

என்ன? என்பது போல் எரிமலைப் பார்வையை வீச தினகரனோ கைகளைக் கட்டியபடி முறுவலைக் கூட்டியவன் புகுவங்களையும் உயர்த்தினான்.

இருவரும் பேசாமல் போனால் எப்படி?

அவன் கேட்பது புரிந்தாலும் இல்லையே இருவரும் சளசளவென பேசிக் கொண்டுநானே போனோம் பார்க்கவில்லை? என்றால் சிங்காரி வெடுக்கென.

அவன் பார்வையில் உஷ்ணத்தைக் கூட்டினான்.

வினையாட்டு வேண்டாம். தப்பைச் செய்து விட்டு அதற்கு தண்டனை வாங்காமல் நீங்கள் இருவரும் நடையைக் கூட்டினால் எப்படி?

தப்பா? எதைச் சொல்கிறீர்கள்?

தேரியாதது போலவே முகத்தை வைத்துக் கொண்டு இருவரும் கேட்க அவன் பதில் சொல்லாமல் ஆட்காட்டிவிரலால் ஷெல்ஃபில் இருந்த பேப் ரிக்கார்டரைக் காட்டினான்.

இப்போது புரிகிறதா?

புரிகிறது.

என்ன புரிகிறது?

பெண் பிள்ளைகளிடம் மிரட்டல் செய்யும் உங்கள் வீரம் புரிகிறது. மம் இது மிரட்டல் இல்லை தண்டனை செய்த தப்பிற்கான தண்டனை அவன் அவசரமாய் குறுக்கிட்டு திருத்தினான்.

எங்களுக்குத் தண்டனை கொடுக்க நீங்கள் யார் சார்? மதுமதி முறைத்தக் கேட்க அபதிலுக்கு அவளும் முறைத்தாள்.

பின் அந்த முறைப்பையே புன்னகையாய் மாற்றியவன் என்னை யாரென்று இன்னும் தெரியவில்லையா? நான்தான் நீங்கள் சொன்ன வாடகைதாரர் சார் என்றான்.

ஓஹோ

மதுமதி இழுத்துச் சொல்ல பதிலுக்கு அவளைப் போலவே இழுத்து ஓஹோ..தான் என்றான்.

சரி வாடகைதாரர் சார், அப்படி உங்கள் தண்டனையைத்தான் என்னவோ? அதையும் சொல்லிவிடுங்கள்.

சிங்காரி குரலில் கேலியை ஏற்றினான்.

ரோம்பச் சுலபம்தான் தினமும் காலை வந்து ஆஜராகி ஒரு தரிசனம் கொடுத்துவிட்டுப் போய்விட வேண்டியதுதான்..

என்னது?

அதாவது ஒரு விஷ அல்லது கை கூப்பலான வணக்கம் ஒன்றை தினம் என்னைப் பார்த்து போட்டுச் செல்ல வேண்டும் என அவர்கள் திகைப்பதைப் பார்த்து விளக்கினான்.

அட மாடியில் உட்கார்ந்திருக்கும் இந்த மைசூர் மகாராஜாவுக்கு தினமும் கைகூப்பலான வணக்கம் வேறா? சரிதான் செய்துவிட வேண்டியதுதான்.

நான் சீரியஸாய்ச் சொல்கிறேன்.

நாங்களும் சீரியஸாய்த்தான் கேட்கிறோம்.

கை கூப்பல் வணக்கத்தை இருவர் என ஆரம்பித்தவன் வேண்டாம் இருவரில் ஒருவர் கூட தினம் வந்து செய்தால் போதும். என திருத்தினான்.

அட தண்டனையில் திடீர் சரிசனம் வேறா?

அது வேறொன்றுமில்லை. பெண் என்றால் பேயும் இறங்குமென்று சொல்வார்கள் அதான் நானும் தண்டனையை இறக்கிவிட்டேன்.

நீங்கள் பேய் என்று அப்படியாவது ஒத்துக் கொண்டால் சரி.

அது இன்னொரு பேய்க்க உடன் புரிந்து விட்டால் அதுவும் சரி. சிங்காரி கொடுக்க பதிலடிக்க பதிலடியாய் கொடுத்தான் அவன். மதுமதி பேச்சை நிறுத்தி சொல்வது போல் கைகளை உணர்ந்தினதம். மிஸ்டர்.

என் பெயர் மிஸ்டர் இல்லை. தினசான் என்றான் அவன் திரும்பவும் தெளிவான குரலில்.

எதற்கு வீணாண சண்டைக்க வகுக்கிறீர்கள்?

சண்டைக்கு வந்து நான் அல்ல நீங்கள் தான் வீட்டைக் காலி செய்யச் சொல்லி அடவாடித்தனம் பண்ணியது நீங்கள்தானே?

அது எங்கள் சுதந்திரத்தை மீட்பதற்கு..

அதற்காக என் சுதந்திரத்தில் தலையிட்டது தவறு மேலும்.

மறுபடியும் கைகளை உயர்த்தினான் மதுமதி.

வீண் லெக்சர் வேண்டாம். என்னதான் சொல்ல வகுக்கிறீர்கள்?

செய்த தவறுக்கு நீங்கள் தண்டனையை அனுபவிக்க வேண்டும். அப்படி அனுபவித்தால் அந்த காஸ்ட்டை உங்களிடமே கொடுத்து விடுகிறேன்.

அதாவது தினம் தினம் வந்து உங்களை கும்பிட்டு சலாம் செய்ய வேண்டும் அப்படிச் செய்தால் செய்த தப்பு சரியாகிவிடும்.

தப்பு சரியாகி விடும் அல்ல. மன்னிக்கப்படும் திருத்தினான் அவன்.

ஓஹோ.

சிங்காரிக்கு திடீரென இன்னொரு சந்தேகமும் குமிழிட்டது.

இந்தத் தண்டனை தினம் தினம் ஆயுள் முழுக்கவா வாடகைதாரர்

சார்?

அப்படியில்லை சரியாக ஒரு வாரம். நாளை முதல் கணக்கு வைத்துக் கொள்வோம்..ம் நேரமாகிவிட்டது. என்றபடி மணியைப் பார்த்தவன் நீங்கள் போகலாம்..எனக்கு நிறைய வேலைகள் இருக்கிறது என உள்முறமாய் திரும்பப் போனான் போனவன் சட்டென்ற திரும்பி ஒன்று ரூபகமிருக்கட்டும் என் தண்டனையை ஏற்காவிட்டால் அடுத்த நிமிஷமே அந்த டேப் ரிக்கார்டரின் குரல் உங்கள் தந்தையின் காதுகளுக்கு சுப்பரபாதம் போல் போய்விடும் சுட்டு விரலைக் காட்டி எச்சரித்தபடி அவன் அகல விக்கித்து நின்றனர் சகோதரிகள்.

இருவரும் விறுவிறுவென இறங்கி வந்துவிட்டனர் ஆனாலும் அன்ற முழுவதும் ஒன்றும் ஓடவில்லை வசமாய் ஆதாரத்துடன் போய் அவனிடம் மாட்டிக் கொண்டோமே? எனவும் வருந்தினர்.

“அக்கா எதற்காக நாம் இப்படி மெனக்கிடவேண்டும்?” அப்படி அந்த காஸட் அப்பாவின் கையில் கிடைத்தாலதான் என்ன? என்றாள் சிங்காரி.

“புரியாமல் பேசாதே என்றாள் மதுமதி?”

புரிந்துதான் பேசுகிறேன் என்ன அப்பா நாம் ஞாயிற்றுக் கிழமை அடிக்கும் வண்டவாளம் தெரிந்து கத்துவார். கோபப்படுவார் என்னை திரும்பவும் மரமண்டை மரமண்டை என்பார். உன்னை மறை கழண்டு விட்டதா இவளுடன் சேர்ந்து ஆட்டம் போடுகிறாயா? என்பார். இருவரும் சேர்ந்து ஆட்டம் போடுகிறாயா? என்பார். இருவரும் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு குனிந்து கொள்வோம். கொஞ்ச நேரம் அப்படியே நின்று விட்டால் நம் உடம்பில் மிச்சமிருக்கின்ற கொஞ்சுண்டு சூடு சொரணை வட அப்படியே தப்பித்து வெளியே போய்விடும் பின் என்ன? எதற்கும் சுவலைப்பட வேண்டியதில்லை நூலிதான்.

சிங்காரி சொல்லியபடி கைகளைத் தட்டிச் சிரிக்க அவள் பின்னத் தலையில் செல்லமாய் ஒரு குட்டு வைத்தாள் மதுமதி.

“மக்கு மாதிரி பேசாதே நன்றாக யோசித்துப் பார்.”

“எப்படி?” என்றாள் சிங்காரி

அப்பா கோபப்படுவது அப்பாவிடம் வாங்கிக் கட்டிக் கொள்வது ஒன்றும் பெரிய விஷயமல்ல. நம் சுதந்திரம் நம் ஞாயிற்றுக்கிழமை கொண்டாட்டம் தொடரவேண்டும் அதனால் தந்தைக்கா நம் ஞாயிற்றுக் கிழமை அடிக்கும் லாட்டிகள் பற்றி எதுவும் தெரியக்கூடாது.

“ம்ம் நீ சொல்வது புரியவில்லை இன்னும் என் மண்டைக்குள் ஒரு டிதிப் லைட் தான் பக் பக்கென அடிக்கிறது தெளிவாகவே சொல்லு.”

சொல்கிறேன் மாடிப் போர்ஷன் இல்லாவிட்டால் என்ன. கீழே இங்கு இடமில்லையா? இந்தக் கட்டில் அந்த மர பிரோ பழைய நாற்காலி என

எல்லாவற்றையும் ஒதுக்கி வைத்து விட்டால் விளையாட இங்கேயே இடம் கிடைத்து விடுமே இப்போது புரிகிறதா?

பலமாய் இருபுறமும் தலையசைத்தாள் சிங்காரி.

மதுமதி தொடர்ந்தாள் அதனால் தந்தைக்கு நமது ஞாயிற்றுக்கிழமை விஷயம் கண்டிப்பாகத் தெரியக்கூடாது. அந்த யோல்லாத தினகரனும் அவன் சொன்னபடி நடத்தால் அந்த காஸ்ட்டை தம்மிடம் கொடுத்துவிடுவதாகச் சொல்லியிருக்கிறான். ஆக அதனால் வேறு வழியில்லை. ஆடுகிற மாட்டை ஆடித்தான் சுறக்கவேண்டும் என்பதுபோல் அவன் சொன்னபடி ஆடி எப்படியாவது அந்த காஸ்ட்டை வாங்கி விட வேண்டும்.

அப்படியானால் அந்த தினகரனுக்கு ஒரு வாரம் தினம் தினம் சலம வைக்க வேண்டும்.

அப்படித்தான்..

நாளளியல் இருந்து நான் செல்லட்டுமா?

நீ வேண்டாம். நானே செல்கிறேன். மதுமதி சொன்னதும் சிங்காரி விழித்துப் பார்க்க உன் துடுக்கானவாய் அவனைக் கண்டால் கம்மா இருக்காது. ஏதாவது வம்பு பேசிவிடும் பின் பிரச்சினை சிக்கலாகி விட்டால் அவன் தொடர்ந்து வீரட்ட ஆரம்பித்து விடுவான்.

ம்ம் அதுவும் சரிதான்.

தலையசைத்து ஒப்புதல் தெரிவித்தாள் தங்கை மறுநாள் முதல் மதுமதி தினமும் அந்த வம்புக்கார போல்லாத தினகரனுக்கு ஒரு வணக்கம் வைத்து விட்டு திரும்பிப் பாராமல் விறுவிறுவென நடந்து வரவேண்டியது எனவும் முடிவாயிற்று.

ஆனால் மறுநாள் மதுமதி அதுபோல் ஒரு வித இறுக்கத்துடன் இயந்திரமாய் அவன் முன்னால் போய் அந்த வணக்கத்தைச் சொல்ல அட்டா வள்ளுவர் சொன்ன காதல் பார்வை இதுதானோ? என்றான் தினகரன் அவனை அதிர வைத்தவாறு.

7

மனம் பரிதவித்தவளாய் குனிக் குறுகி அவன் வரவை எதிர்பார்த்து நிற்பது போல் கைகளைக் கட்டியபடி தயாராய் நின்று கொண்டிருந்தாள் தினகரன். கண்களில் அந்த குறும்பான குறுகுறுப்போடு!

விழி விரிய அவனை உற்றுப் பார்த்தவள், மறுகணமே அவன் பார்வையை சந்திக்க முடியாமல் கீழே குனிந்தாள். அப்படி அவள் சட்டென விழிகளைத்தாழ்த்தியதை வெகுவாய் ரசித்த தினகரனும், அட்டா! என்ன ஒரு பார்வை இது? என அவள் காதுபடவே சொல்ல திகைப்பாய் நிமிர்ந்தாள் மதுமதி.

அவனை மறுபடியும் உறுத்துப் பார்க்க விளக்கம் கொடுத்தான் அவன். உன் விழிப் பார்வையை பார்த்ததும் வள்ளுவரின் குறள் ஒன்றுதான் ஞாபகம் வருகிறது. குமுறிக்கொண்டு நோக்காமை அல்லால் ஒருகண் சிறக்கணித்தாள் போல நகும் என்று.

அதாவது அழகான பெண்களை ஒரு கண்ணைச் சுருக்கிக் கொண்டு மறு கண்ணால் பார்க்கிற போஸ் ஒன்று உண்டு. இப்படிப் பார்க்கும்போது, இமைகள் லேசாக மூடி கொஞ்சம் திறந்திருக்கும். மேலும் எந்தக் கண் சுருங்குகிறதோ அந்தப் பக்கத்து உதடு லேசாக விரிந்து ஒரு சைஸாக, ரொம்ப நைஸாக, ஒரு சிரிப்பு இருக்கும். இது கண்ணுக்கு உடையவள் சிரிக்க விரும்பாவிட்டாலும், ஆட்டோமெட்டிக்காக நடக்கும் சிரிப்பு இது. அப்படி வள்ளுவர் விவரித்த கள்ளச் சிரிப்பொன்றை என்னை பார்த்து நீ சிரித்து விட்டாள். நான் கொடுத்து வைத்தவன் தான்... என ஒரு விளக்கம் கொடுத்து பெரும் புன்னகையொன்றை அதிர விட்டவாறு முடித்தான் தினகரன்.

மதுமதிக்கு ஒருகணம் நிஜமாகவே என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

சரிதான்! நிஜமாகவே மறை கழன்று விட்ட கேஸ்தான். நேற்றே இந்த லாஸுக்கு செவிட்டில் ஒன்று போட்டிருந்தால் இன்டறு இப்படியெல்லாம் ரோமியோத்தனமாய் உளறிக்கொண்டு இருக்காது. விட்டு விட்டோமே! என்ன செய்வது? என மறுபடியும் தவித்துப் போனவள், அவன் சொன்ன விழிகள், பார்வை, பற்றிய வர்ணனையில் சினம் கொண்டவளாய் நிமிர்ந்து இமைகளை அகல விரித்து அவனை நன்றாக முறைத்தாள்.

மிஸ்டர் இந்தப் பார்வை உனக்கு வள்ளுவர் பார்வையாக, வர்ணனையாக தெரிகிறதா? என்றான் ஆத்திரமான குரலில்.

அவள் வெகுண்டு கேட்டதற்கு மறுபடியும் அவனை ஆழமாய் உற்றுப் பார்த்துவிட்டு, ம்ம்...சந்தேகமே இல்லை. இது வள்ளுவர் பார்வை மட்டுமல்ல, புதிதாய் என் மீது உனக்கு முளைத்திருக்கும் காதல் பார்வை.. என்றான் தினகரன் அமைதியாய்.

8

பூர்ணம் அத்தைதான் விடாது அவனை எம்.ஏ. படிப்பிற்கான டியூசன் சொல்லும்படி வற்புறுத்தினாள். அவள் பேசாமல் இருக்கவே தந்தையிடம் போய் சொல்லி தினகரனிடம் டி.திசன் சொல்ல முயற்சி செய்தாள்.

பேசாமல் விட்டிலேயே படித்தால் அவ்வளவு ஆர்வம் ஏற்படாதாம். படிப்பை பாதியிலேயே விட்டு விடுவாளாம். தினகரன் மாதிரி ஒரு பேராசிரியர் வழிகாட்டினால் விரைவாக படித்து விடலாமாம். டிகிரியும் வாங்கி விடலாமாம்.. என அத்தை என்னென்னவோ சொல்லி தந்தையை குடைச்சல் கொடுக்க தந்தையும் மனம் மாறினார்.

அத்தை சொல்வது போல் படித்தால் நல்லதுதானே? நீ ஏன் டி.திசன் செல்லக்கூடாது? என வினவ பதில் சொல்ல முடியாமல் விழிக்கத்தான் செய்தாள் அவள்.

கடைசியில் வேறு வழியில்லாது இருவரின் வற்புறுத்தலுக்காக அவள் சம்மதிக்க வேண்டியதாயிற்று. சிங்காரியிடம் போய், என்ன இப்படி ஆயிற்றே? இனி என்ன செய்வது? என அவள் திகைத்துக் கேட்க, சிங்காரி உற்சாகமாய் மதுமதியின் தோள்களைத்தட்டி சிரித்தாள்.

இப்போது புரிந்து விட்டது சரியான பிளான் கிடைத்துவிட்டது.. என்றாள்.

என்ன சொல்கிறாய்?

அக்கா, இப்போதுதான் அந்த தினகரன் நம்மிடம் வீணாக வாலாட்டி பிளாக் மெயில் செய்த தினகரனை, பழிவாங்க சரியான சந்தர்ப்பம் அமையப் போகிறது.

எப்படி, நீ சொல்வது புரியவில்லையே?

கொஞ்சம் யோசித்துப் பார். உனக்கே புரியும்.

சிங்காரி தலையசைத்துக் கேட்க தனது காது மடல்கள் அதிர் தலையாட்டி மறுத்தவள், நீயே சொல்லு...! என்றாள்.

இந்த டியூசன் நாடகம் எல்லாமே தினகரனின் பிளான்தான்! அவன்தான் அத்தையிடம் வலியப் பேசி பெரிதாய் உதவுவது போல் படம் காட்டி உன்னை தினமுழு; வரவழைக்கப் பார்க்கிறான். அவனது நோக்கமே உன்னை அப்படி வரவழைத்து கால் செய்வதுதான்.

அப்படியா?

என்ன அப்படியா... என்கிறாய்? இது கூடவா உனக்குப் புரியவில்லை. அவன் உன் மேல் காதல் பித்து கொண்டுதானே கைகளில் முத்தம் எல்லாம் கொடுத்து..

அப்படி ஒன்றும் இல்லவே இல்லை... என்று என்விடம் சொன்னாரே... இடைமறித்தான் மதுமதி.

ம்ம்... அப்படித்தான் சொல்வார். பின் எனக்கு உன் மேல் காதல் பித்து இருக்கிறது. நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன் என யாரும் உடன் ஒத்துக்குவார்களா?

அப்படியானால்... தினகான் மறுபடியும் ஏதோ பிளான் செய்துதான் என்னை அவனிடத்திற்கு தினம் வரவழைக்கப் பார்க்கிறான் என்கிறாயா?

பலமாய் தலையாட்டினாள் தங்கை.

அதேதான்! இப்போதாவது புரிந்து கொண்டாயே? அவன் செய்வது காதல் ப்ளான். அதனால் இது ஒரு சரியான சந்தர்ப்பம். நாம் திட்டமிட்டபடி அவனை எளிதாய்ப் பழிவாங்கி விடலாம்...

எப்படி? கொஞ்சம் விளக்கமாய் சொல்லு! என்றாள்.

நிதானமாய் விவரித்தான் சிங்காரி. அவன் உன்னைக் காதலிக்க முயற்சி செய்கிறான் அல்லவா? பதிலுக்கு நீயும் அவன் காதலை ஏற்றுக் கொள்வது போல் அவனை காதலிப்பது போல் நட. அவன் நன்கு உன் வலைக்குள் விழுந்ததும்... காதலும் இல்லை, கத்திரிக்காயும் இல்லை... என அவன் முகத்திலடித்தாற்போல் கூறு... அவன் நிகைத்து விடுவான், நாமம் நமக்குத் தோல்லை கொடுத்த அவனை இதன் மூலம் பழிவாங்கி விடலாம்! என்ன சொல்கிறாய்?

சிங்காரியின் யோசனையைக் கேட்டு அலறத்தான் செய்தாள் மதுமதி.

ஐயா! இது.. என்ன வம்பு? என்னால் எல்லாம் அப்படி நடக்க முடியாது! சே! என்ன ஒரு மடத்தனம்! என்றாள் தலையில் தட்டியபடி மதுமதி.

ஐயா! மடத்தனம் ஒன்றும் இல்லை! அக்கா, நீயே யோசித்துப் பா. அந்தத் தினகான் எங்கிருந்தோ வந்தவன். நமக்கு விருப்பமில்லாமல் நம் வீட்டு மாடிக்கு குடி வந்து நம் சுதந்திரம் எல்லாவற்றையும் பறித்தவன். அப்பாவையும் அத்தையையும் பேச்சில் மயக்கி தன் கைக்குள் போட்டுக் கொண்டு... இப்போது நம் குடும்பத்துக்குள் நுழையப் பார்க்கிறான். அவனை அப்படிப்பட்டவனை கம்மா வடலாமா? அவனது கொட்டத்தை நிறுத்த ஏதாவது வழி செய்தாக வேண்டுமே?

அதற்காக இப்படியா?

என்.. இது வேறும் நடப்பதானே? இதில் எதற்கு நீ பயப்பட வேண்டும்?

பயமில்லை. வீணாகப் போய் ஒருவரை ஏமாற்றுகிறோமே... என்ற கவலைதான் ஏற்படுகிறது!

9

இப்படியாக ஒரு வாரம் ஓடி விட்டது.

அன்று வறக்கம் போல் மதுமதி எழுந்து காலண்டர் தேதியைப் கிழித்தவள் அப்படியே தினத்தைப் பார்த்து கற்சிலை போல் நின்று விட்டாள்.

பின்னாள் காபி கோப்பையுடன் வந்த சிங்காரி அவள் அப்படி பிரமையாய் நிற்பதைப் பார்த்து தோள்களைத் தட்டி உலுக்கினாள்.

பதிலுக்கு தன் சுட்டு விரலால் அன்றைய தினத்தைக் காட்டினாள் மதுமதி.

சிங்காரி புரியாமல் பார்த்தவளுக்கு அவள் காட்டிய காலண்டர் தேதியைப் பார்த்ததும் சகலமும் புரிந்துபோயிற்று.

அக்கா, நீ இன்னும் அதை மறக்கவில்லையா? அந்த தேதியைக் கூட ரூபகம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாயா?

முகத்தில் கவலை பொங்க வறட்டுச் சிரிப்பு சிரித்தாள் மதுமதி.

நீயே... ரூபகம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய். சம்பந்தப்பட்ட என்னால் மட்டும் மறந்து விட முடியுமா?

அது.. அது.. ஒரு கெட்ட.. கெட்ட.. கனவு! மறந்துவிடு அக்கா...!

கெட்ட கனவுதான்! ஆனால் நிஜமாக நடந்து விட்டதே...

நடந்ததற்காக.. வகுத்தி பிரயோஜனமில்லையே..!

வகுத்தி... பிரயோஜனமில்லைதான்! அதற்காக நினைக்காமல் இருந்துவிட முடியுமா?

சரி! நீ முதலில் இப்படி வா! என அவனை தோளோடு அணைத்து பக்கத்து நாற்காலி இருக்கையில் கொண்டு போய் உட்காத்தி வைத்தாள் சிங்காரி.

பின் அவன் குவிந்த தலையை நிமித்தி தேகுக்கு தேர் அவன் கண்களைப் பார்த்தவள் படபடவென இமைகளைச் சிமிட்டியபடி பேசினாள்.

இதோ பா.. என் அக்கா மதுமதி... நல்ல அக்காவாம்... துணிச்சலான அக்காவாம்.. பழசை எல்லாம் நினைத்து நினைத்து குமைத்து போகிற

பயந்தாங்கொள்ளி அக்கா இல்லையாம்... எங்கே நான் சொன்ன மாதிரி
தையியம் கொண்டு... என்னைப் பார்த்து சிரி... பார்ப்போம்... சரி..! சிரி..!
சிரி...!

சிங்காரி முகத்தை ஆட்டி ஆட்டி கண்களை மேலும் கீழும் உருட்டி
சொன்ன விதத்தைப் பார்த்து மதுமதிக்கு நிஜமாகவே சிரிப்பு வந்து விட்டது.
பக்கென் சிரித்து விட்டாள்.

ஹப்பா..! அக்கா சிரித்து விட்டாள்! ம்ம்.. அப்படி சிரித்துக் கொண்டே
காபியைக் குடி.

அதுவும் இது பேஷ்.. பேஷ்... காபி! ரொம்ப நன்னா இருக்கும். குடி
பார்ப்போம்... என அவள் கைகளில் கோப்பையை திணித்தாள்.

சிரிப்பு மாறாமல் குடித்தாள் மதுமதி.

சிங்காரி அவளையே உற்றுப் பார்த்து விட்டு அதைச் சொன்னாள்.

ஆனாலும்.. கள்ளம் கபடமில்லாத உன் வாழ்க்கையில் போய் அப்படி
ஒரு சம்பவம் நடந்து இருக்கக் கூடாது. அக்கா! நினைத்தாலே
எரிச்சலாய்த்தான் இருக்கிறது. எவ்வளவு பெரிய ஏமாற்றம். அது!

எல்லாம் விதி! என்றாள் மதுமதி. சுருக்கமாக... அதுபற்றி
மேற்கொண்டு பேச விரும்பாதது போல்.

ஆமாம்.. பொல்லாத விதி! இப்படித்தான் சினிமாக்களில்
கதாநாயகிகள் வசனம் பேசுவார்கள். உடனே கேமிராவும் ஒரு வறண்ட
பாலைவனத்தை... அதில் இருக்கும் முள் மரத்தைக் காட்டும். பின்
கதாநாயகியின் முகம் க்ளோசப்பாய் காண்பிக்கப்பட்டு அதில் வட்ட வட்ட
கோடுகள் தோன்றி சுற்ற ஆரம்பிக்கும். அதாவது பிளாஷ் பேக்காம்!.. எனச்
சொன்னவள் நிறுத்தி அக்கா உன் கதைக்கும் ஒரு பிளாஷ்பேக் போட்டுமா?
என்றாள்.

❖ ❖ ❖

சிங்காரி சொன்னது போல் அப்படி ஒரு சம்பவம், ஒரு நிகழ்ச்சி
மதுமதியின் வாழ்க்கையில் நடைபெறும் என கனவில் கூட யாரும்
நினைக்கவில்லை.

ஆனால் நிஜத்தில் நடந்து அவளை மட்டுமல்லாமல் குடும்பத்தையே
ஸ்தம்பிச்ச வைத்து விட்டதே!

சரியாக எட்டு மாதங்களுக்கு முன் நடந்த நிகழ்ச்சி அது.

அப்போது தில்லைநாயகம் பணி நிமித்தம் காரணமாய் தஞ்சாவூரில்
தங்கி இருந்த காலம். சிங்காரி ப்ளஸ் ஒன் படிக்க.. மதுமதி இளங்கலை
படிப்பை முடித்திருந்தாள்.

மேற்கொண்டு படிப்பைத் தொடரவா வேண்டாமா என மதுமதி
யோசித்துக் கொண்டிருந்த நேரம்.

அப்போதுதான் கல்யாணத் தரகர் ஒருவர் தற்செயலாய் மதுமதியை
பார்த்துவிட.. அக்கம் பக்கம் விசாரித்து அவளைப் பற்றிய முழு
விவரங்களையும் தெரிந்து கொண்டார்.

நோக தில்லை நாயகத்திடம் பேச வந்துவிட்டார். நல்ல வரன் ஒன்று
இருக்கிறதாம். மாப்பிள்ளைக்கு அரசாங்கத்தில் உயர் அதிகாரி பதவியாம்.
கை நிறைய சம்பளமாம். பெண் வீட்டில் இருந்து பணம், நகை என்ற பெரிய
எதிர்ப்பு ஒன்றும் இல்லையாம். பெண் நல்ல அழகுடன் இருக்க வேண்டும்
என்பது தான் அவர்களது ஆசையாம்!

தரகர் பாட்டுக்கு கடகவென சொல்லிக் கொண்டு போக
தில்லைநாயகம் அதிரத்தான் செய்தார். நான் ஒன்றும் வரன் தேடவில்லையே.
யாருக்கு வரன் சொல்கிறீர்கள்? என்றார் அப்பாவியாய்.

தரகர் சிரித்தபடி, வேறு யார்? அழகுச் சிலை போல் இருக்கும்
உங்கள் பெண்ணிற்குத்தான் சொல்கிறேன்! என்றார்.

யார்... மதுமதிக்கா? அவள் இப்போதுதானே டிகிரி
முடித்திருக்கிறாள். அதற்குள் என்ன அவசரம்?

அவசரம் இல்லைதான். ஆனால் நான் கொண்டு வந்திருப்பது நல்ல
இடம்...

நல்ல இடமா?

ம்ம்... அரசாங்க உத்யோகம். மிக உயர்ந்த பதவி சிறு வயதிலேயே
இப்படிப்பட்ட உயர் பதவியை அடைந்திருக்கிறார் என்றால்.. மாப்பிள்ளை..
நிறமையானவர் என்பது எளிதில் புரிந்து விடும். மேலும் மாப்பிள்ளையின்
குடும்பம் நகரிலே மதிப்பு பெற்ற கௌரவமான குடும்பம். உங்கள் வீட்டுப்
பெண்ணை அவர்களது இல்லத்தில் ஒருத்தியாகவே இன்முகமாக
நடத்துவார்கள். நீங்கள் நன்றாக யோசியுங்கள்... என்றார்.

தில்லைநாயகம் யோசனையோடு தலையாட்டு அவரை அனுப்பி
வைத்தார். அன்று மாலையே மதுமதியிடம் விஷயத்தை சொல்லி
அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டார்.

மதுமதிக்கு ஆச்சரியம்! என்ன கல்யாண வரனா...? எனக்கா...?
என்னப்பா இது? என திகைத்துதான் போனாள்.

ஆனால் தில்லைநாயகம் தான் வெவ்வேறு கோணங்களில்
யோசித்துப் பார்த்தார். தனது வயதான நிலை; தாயில்லாத இரண்டு
பெண்களை கரையேற்ற வேண்டிய சூழ்நிலை. பின்னாளில் நல்ல வரனுக்காக
பல தரகர்களைத் தேடி அலைய வேண்டிய நிலையும் ஏற்படுமே என்ற

பயமும், என எல்லாம் மனதுள் தோன்றிவிட ஏன் இப்படி ஒரு நல்ல வரன் வலிய வகுநெபோது, நாமும் முயற்சித்துப் பார்க்கலாமே? என்ற முடிவுக்க வந்தார்.

அதனாலே தரகருடன் சென்று மாப்பிள்ளையை, அவர் குடும்பத்தையெல்லாம் நன்கு பார்த்து விசாரித்து வந்தார்.

தரகர் சொன்னதுபோல் மாப்பிள்ளை அரசாங்கத்தில் செஸ்ட்டட் ரேங்க், என சொல்லப்படும் உயர் பதவியில் இருந்தார். மாப்பிள்ளை வீட்டார்களும் கௌரவமான குடும்பத்து நபர்களாய் பழகுவதற்கு இனிமையானவர்களாய் இருக்க... அவருக்க எல்லாமே பிடித்து போனது.

திருப்பதியடைந்தவராய் மதுமதியிடம் வந்த பேச்சை ஆரம்பித்தார். இப்போது கல்யாணம் வேண்டாம், வேண்டாவே வேண்டாம் என பிடிவாதம் பிடித்த மதுமதி தந்தையின் அந்த வற்புறுத்தலைக் கண்டு யோசிக்கலானாள்.

இதோ பாரம்மா... எனக்கோ வயதாகிக் கொண்டே போகிறது. சிறு வயதிலேயே தாயை இழந்தவர்கள் நீங்கள். காலாகாலத்தில் எனது கூடமைகளை நான் செய்ய வேண்டும் அல்லவா? உனக்குப் பின் உன் தங்கை வேறு இருக்கிறாள். அதனால் நீயே கொஞ்சம் பொறுப்புடன் யோசித்துப் பார். வந்திருப்பது நம் கனவிலும் நினைக்க முடியாத நல்ல வரன். நகை நட்டு என பெரிய எதிர்பார்ப்புகள் இல்லை. முடிந்ததைப் போடுங்கள்.. என தெளிவாய் சொல்கிறார்கள். அதனால் இது பற்றி நீயே தீவிரமாக யோசித்து ஒரு நல்ல முடிவிற்கு வா என்றார்.

மதுமதியும் பலமாய் தலையாட்டி மூன்று நாள் தூங்காமல் கொள்ளாமல் யோசித்தாள். அவளுக்கு திருமணம் பற்றி யோசிக்க அப்போது எண்ணமே இல்லாமலும் தந்தையின் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் புரிந்தது. அதன் விளக்கமும் அவளை உண்மை நிலையை எண்ணிப் பார்க்க வைத்தது.

சிங்காரியும் அக்கா, மாப்பிள்ளை நல்ல வசதியும் கூட, கார் பங்களா என சகல சொகுசு வசதிகளும் இருக்கின்றன. பேசாமல் கொஞ்சமும் யோசிக்காமல் மாப்பிள்ளை சாருக்கு தலையை நீட்டு, பொறுப்பான குடும்பத் தலைவியாய் செட்டிலாகி விடு! என உபதேசித்தாள்.

இப்படி தந்தையும், சிங்காரியும் மாறி மாறி பேசி அவளுக்கு உபதேசித்து வற்புறுத்தல் செய்ய கடைசியில் வேறு வழி தோன்றாதவளாய் கல்யாணத்திற்கு சம்மதிக்கவே செய்தாள் மதுமதி.

பின் வேக வேகமாய் பெண் பார்க்கும் படலம் நடந்தது மதுமதியை மாப்பிள்ளை வீட்டில் எல்லோருக்குமே பிடித்துப்போயிற்று. மாப்பிள்ளை மோகனும் நேருக்கு நேர் அவளை பெண் பார்க்க வந்து புன் சிரிப்பு பொங்க

சம்மதம் சொன்னான். அவனை அன்றுதான் முதன் முதலாய் மதுமதியும் பார்த்தாள்.

மாநிறம் சுமாரான உயரமுமாய் மோகன் இருந்தான். அவன் முகத்தில் ஓடிய ஒருவித வகோத் தன்மை, குபீர் சிரிப்பு பொங்கும் பேசும் தன்மை மதுமதியை கவரவே செய்தது. அவள் எதிர்பார்த்தது போல் அவன் இல்லையென்றாலும், எதையும் காரணம் காட்டி நிராகரிக்கும்படி இல்லாததால் அவள் மனமுவந்து சம்மதம் சொன்னாள்.

கல்யாண பேச்சு தொடங்கி முகூர்த்த நாள் குறிக்கப் பட்டு, கல்யாண காரியங்கள் மளமளவென நடக்க ஆரம்பித்தன.

மதுமதிக்கு ஒருபுறம் ஆச்சரியம், மறுபுறம் இகைப்பு!

அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் அவளுக்கு கல்யாணமா? அவளும் சம்மதம் சொல்லி விட்டாளே! சில சமயம் கல்யாணத்தை நினைத்து ஒருவித இனம் புரியாத உற்சாகம் ஏற்பட்டாலும், மறுபுறம் தந்தை, தங்கையை எல்லாம் பிரிய வேண்டியது இருக்குமே... என்ற வகுத்தமும்; குடைய ஆரம்பித்தது. அதையும் தில்லைநாயகம் உணர்ந்தவர், அட, எல்லாப் பெண்களுக்கும் ஏற்படும் கவலைதான்மம்மா இது. போகப் போக சரியாகிவிடும். மேலும் என்னைக் கவனித்துக்கொள்ள சிங்காரி இருக்கிறாள். நீ எதைப் பற்றியும் கவலைப் படத் தேவையில்லை..! என சமாதானப்படுத்தி விட்டாள்.

ஆனாலும் மதுமதிக்கு உள்ளுக்குள் ஏதோ ஒருவித தயக்கம் தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தது. ஏதோ ஒருஐ நல்ல இம் வகுநெது என்பதற்காக வேறு எந்தவித காரணமோ முயற்சியோ செய்யாமல் கல்யாணத்திற்கு ஒத்துக்கொள்வது சரியான விஷயமாய் அவளுக்குத் தோன்ற வில்லை. மேலே படித்து வேலை அது இதுவென ஒரு நல்ல நிலைக்கு வந்தபின் இந்தக் கல்யாணம் பற்றிய பேச்சை ஆரம்பித்திருக்கலாமே... அதற்குள் என்ன அவசரம்? மனதளவில் அவள் தயாராகி அந்த முடிவை எடுப்பதற்குள் எதற்குள் கல்யாணம்?

ஆனாலும் அவளை மீறி நடந்த விஷயங்களை அவளால் தடுத்த நிறுத்த முடியவில்லை. மேலும்; அப்பாவின் கால காலத்தில் நாள் செய்ய வேண்டிய கடமையல்லவா இது... என்ற வார்த்தைகள் அவளை ஒங்கி மறுத்துப் பேச முடியாமல் தலையாட்ட வைத்தது. அதனால் விசுவாசமில்லா மனதுடன் பலியாடுபோல்தான் தயாரானாள் மதுமதி.

கல்யாண வேலைகள் மின்னல் வேகத்தில் நடந்தது. நல்ல டிசைன் பார்த்து அழைப்பிதழ்; அடிப்பதிலிருந்து மண்டபம் பிடிப்பது வரை மாப்பிள்ளை வீட்டாரே வலிய வந்து பார்த்துக் கொண்டார்கள் எல்லா செலவையும் அவர்களே ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

மிகக் குறுகிய காலத்தில் கல்யாண ஏற்பாடுகள் நடந்தாலும், தில்லைநாயகமும் மதுமதியும் தெரிந்தவர்கள், நண்பர்கள், சொந்தபந்தம் என ஒருவர் விடாமல் கல்னாயப் பத்திரிகை அனைவருக்கும் வைத்து அழைப்பு விடுத்தனர்.

இதோ இன்று மணநாள்! தோழிகள் சுற்றத்தார் படை சூழ மதுமதி ஜோலிக்கும் அழகுடன் மணமகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு மண மேடையில் அமர்ந்தாள். கல்யாணச் சடங்குகள் ஒவ்வொன்றாய் தொடங்கி அரங்கேற ஆரம்பித்தது.

முசுர்த்த நேரமும் நெருங்கி விட்டது. அப்போதுதான் அந்த பயங்கர விபரீதம்! பட்டு வேஷ்டி பட்டுச் சட்டை பளபளப்பில் மாப்பிள்ளை கோலத்தில் உற்சாகமாய் கிளம்பிய மோகன் டக்னே செஞ்சைப் பிடித்தான் மறுகணமே வலி தாங்காமல் சுருண்டு விழுந்தான்.

எல்லோரும் திகைத்துப் போயினர். கேலு விழுந்தவனைத் தூக்கிக் கொண்டு ஆஸ்பத்திரி நோக்கிக் கூட்டமாய் விரைந்தனர். ஆனால்...

மோகனுக்கு ஏற்கனவே லோ ப்ளட் பிரஷர். சரியாக கவனிக்காததால் திடீரென பல்ஸ் இறங்கி இதயத் துடிப்பே நின்று விட்டது. இனி செய்வதற்கு ஒன்றுமில்லை! என டாக்டர்கள் விளக்கமளித்து கைவிரித்து விட்டனர். அப்படியே எல்லோரும் ஸ்தம்பித்துப் போனார்கள்!

கல்யாணத்தன்று மாப்பிள்ளை மரணம் என பேப்பர்களில் கூட விஷயம் செய்தியாய் வந்து விட்டது. நல்லவேளை! தாலி கட்டுவதற்கு முன் நடந்திருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் அந்தப் பெண் நலை? இப்படி ஒரு நோய் மாப்பிள்ளைக்கு இருப்பதை மறைத்துக் கட்டி வைக்கப் பார்த்திருக்கிறார்கள்? என்று கூட்டம் சளசளத்தது.

அப்படியே தலையில் கை வைத்தபடி இடிந்து போனவர்களாய் உட்கார்ந்து விட்டார்கள் மதுமதியும் தில்லை நாயகமும்!

கல்யாணம் நின்று போய் விட்டதே என்பதை விட தன் மகள் மதுமதியின் வாழ்க்கையில் இப்படி ஒரு சம்பவமா? தாலி கட்டப் போகும் நேரத்தில் மாப்பிள்ளையே இறந்துவிடும் அளவுக்கு ஒரு அசம்பாவிதமா? என்ன கொடுமா இது! என அப்படியே மனம் உடைந்து விட்டார் அவர்.

மதுமதிக்கோ நடப்பதை, நடந்து கொண்டிருப்பதை உணர்ந்து கொள்ள முடியாத அளவுக்கு புத்தியே பேதலித்திருந்தது. பிரமை பிடித்தவன் போல் தான் மணக் கோலத்தில் தனி ரூமில் போய் உட்கார்ந்து விட்டாள்.

கல்யாணத்திற்கு வந்த கூட்டங்கள், சொந்தபந்தங்கள் எல்லாம், பாவம் இந்தப் பெண்! இப்படி ஆகிவிட்டதே... என்ன ஒரு துரதிர்ஷ்டம் இவளுக்கு!

என அவள் காதல உச் கொட்டி முணங்கிச் சென்றது அவளை ஓரளவு நிலை குலைய வைத்தது.

ஷமெல்ல மெல்லத்தான் அவளுக்கு தன் கல்யாணம் நின்று விட்டது.. மாப்பிள்ளை இதயக் கோளாறு ஒன்றினால் இறந்து விட்டார். எல்லாம் முடிந்து விட்டது... என்பது தெள்ளத் தெளிவாய் புத்தியில் உரைத்தது.

இடிந்து போய் கிடந்த குடும்பத்தில் முதலில் நிமிர்ந்து சுதாரித்ததும் மதுமதிதான்! மணமகள் ஒப்பனையை அவசரமாய் கலைத்து விட்டு, விறுவிறுவென குமை விட்டு வெளிவந்தாள்.

சேரில் தலை கவிழ குமைந்து கொண்டிருந்த தந்தையையும், பேதலித்த சிங்காரியையும் ஆறுதல்படுத்தி தைரியம் சொன்னாள். மூவரும் ஒரு வழியாய் விடு வந்து சேர்ந்தனர்.

ஒரு வாரம் ஏதோ துன்பக் கடலில் மிதப்பது போலவே அவர்களுக்கு வாழ்க்கை ஓடியது. தில்லைநாயகமும் வெளியே தலைகாட்ட முடியாதவராய் வீட்டிலேயே முடங்கிக் கிடந்தார்.

அந்தோம் பார்த்து அவரது தமிழ் ஆசிரியர் பணியில் பக்கத்து திருச்சிப் பக்கம் உள்ள மலையம்பட்டிக்கு பணிமாற்ற வாய்ப்பு ஒன்று வர.. உடனே ஆவலாய் அந்த ட்ரான்ஸ்பரை வாங்கிக் கொண்டு குடும்பத்தோடு தஞ்சாவூரை விட்டு கிளம்பி விட்டார் தில்லைநாயகம்.

அப்படி மூவரும் ஊர் விட்டு ஊர்வந்து நடந்த கசப்பான அனுபவங்களை மறக்க ஆரம்பித்தனர். இனி வீட்டில் தன் கல்யாண பேச்சு எடுக்கக் கூடாது என திட்டவாட்டாய் அன்றே அறிவித்து விட்டாள் மதுமதி.

10

நடந்தவைகளை நினைத்துப் பார்த்து கற்கிலைபோல் அப்படியே மதுமதி நிற்க அவள் தோள்களைத் தட்டினாள் சிங்காரி.

பழையதை நினைத்தது போதும். என் இனிய அக்காவே, நனவுக்கு வா.. ராஜயோகம் உனக்கு காத்திருக்கிறது! என்றாள்.

ராஜயோகமா?

பின்... துன்பத்திற்கு பின் இன்பம் வரும் என்றுதானே சொல்வார்கள்? அப்படிப் பார்த்தால்... மோசமான காலத்தை சூழ்நிலையைக் கடந்த உனக்கு இனி எல்லாம் ராஜயோகம் தானே?

ஆமாம்... ஆமாம்.. இனி ராஜ்யோகம்தான்! அப்படியே ஊரெங்கும் இந்த மலையம்பட்டியில் ராஜகுமாரி நான்தான் என நம் சேவர்களை விட்டு மிகுடனப்படுத்தி விடுகிறாயா? என்றான் சிங்காரி.

உத்தரவு.. மகராணி! என அதற்கும் சிங்காரி சலாம் போட்டு வணங்கி அவனை மேலும் சிரிக்க வைத்தான்.

அதற்குள் அங்கு தற்செயலாய் வந்தான் பூர்ணம் அத்நையின் செல்வ மகன் எழிலரசன்

அட.. பாரேன்! ராணி என்றவுடன் ராஜா ஓடோடி வந்து விட்டார் டோய்!

கூக்கரலிட்டான் சிங்காரி.
எழிலரசன் புரியாமல் விழிக்க அவனை கலாட்டா செய்யும் நோக்கத்தில், முதலில் இப்படி இருக்கையில் உட்காருங்கள் மாமா! என்றான் சிங்காரி அன்புக் குரலில்.

அவன் எண்ணத்தைப் புரிந்த மதுமதி, ஐயோ! மாமா பாவம்! அவரை விடு சிங்காரி! என்றான்.

அவனை நோக்கி செல்ல முறைப்பு முறைத்தவள், அக்கா இப்போது நம் இருவருக்கும் இருக்கும் மன நிலையில் மாமாதான் கிச்ச மூச்சு ஊட்டும் சிறந்த மருந்து அதைப் புரிந்து கொள்! என்றான்.

பின் எழிலரசன் பக்கம் திரும்பி, மாமா முக்கியமான விஷயம். நீங்கள் சரியாக பதில் சொல்ல வேண்டும் என்றான்.

கேளுங்கள்... சொல்கிறேன்.. என்றான் எழிலரசன் தலையைக் கோணிக்கொண்டு தன் அத்தனை பற்களையும் காட்டியபடி.

உங்களுக்கு மனைவியாக வரவேண்டியவள் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதைச் சொல்லுங்கள்.

எதற்கு? என்றான் எழிலரசன்

வேறு எதற்கு? எங்கள் இருவரில் யார் உங்களுக்குப் பொருத்தம் என நாங்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா?

உங்கள் இருவரையும் எனக்குப் பிடிக்கும்... என்றான் அதற்கும் எழிலரசன் வெள்ளேந்தியாய்

அடிச்சுக்க! அப்படியானால் இருவரையும் கட்டிக் கொள்கிறீர்களா? என்றான் சிங்காரி துடுக்காய்

நானிக் கோணி வெட்கச் சிரிப்பு சிரித்தான் பதிலுக்கு எழிலரசன்.

அட... வெட்கத்தைப் பாரேன்..

சரி மாமா எங்களைக் கட்டிக் கொள்வது இருக்கட்டும்.. எங்கள் உடை உணவு செலவுகளுக்குப் பணம் வேண்டுமே நீங்கள் தருவீர்களா?

"ம்ம்.. நிறைய தருவேன்."

அதான் எப்படி?

உழைத்து சம்பாதிப்பேன். உங்களுக்கு கை நிறைய பணத்தை அள்ளித் தருவேன்.

உழைத்தா? அப்படியானால் எங்காவது வயல்வெளியல் போய் ஏர் பிடித்து உழுது உழைக்கப் போகிறீர்களா?

"ம்ம்.. அப்படிக்கூடச் செய்வேன். எனக்கு பழைய எம்ஜிஆர். படங்களில் பார்த்தது போல் வயல் வெளியில் உழுது சம்பாதிக்க ஆசை."

ம்ம்.. பொல்லாத ஆசைதான்! சரி மாமா உழுவதற்கு வயல் கூட எங்காவது கிடைத்துவிடும். ஏரில்.. பூட்டு வதற்கு மாடுகள் வேண்டுமே? சிரிப்பை அடக்கியபடி சிங்காரி கேட்க பதிலுக்கு சரியாய் எழிலரசன் ஏதோ சொல்ல வாயைத் திறப்பதற்குள், அதற்குதான் நீங்க இரண்டு பேர் மாடுகளாய் இருக்கிறீர்களே.. அது போதாதா? என பின்புறம் இருந்து ஓய்யாக் குரல் வந்தது.

"திரும்பிப் பார்த்தால் பூர்ணம் அத்தை வீஜி முகத்துடன்."

"ஐயோ அத்தை! என இரண்டு பேரும் துள்ளிக் குதித்து ஓடினார்கள்."

போங்கடி.. கழுதைகளா? என் பையனை கிண்டல் செய்யாவிட்டால் உங்களுக்குத் தூக்கம் வராதா? ஒடுங்கள்.. ஒடுங்கள்..! என போலியாய் கைகளைத் தூக்கி விரட்டினான் பூர்ணம்.

பின் தன் மகன் பக்கம் திரும்பி, ஏண்டா, கூழுட்டை, அவர்கள் உன்னை இப்படி கூப்பிட்டு உட்கார வைத்து கேலி செய்கிறார்கள் என்று கூடவா உனக்குப் புரியவில்லை? என்றதும் எழிலரசன் அசடு வழிய அப்படியானால் அவர்கள் கேட்டதெல்லாம் விளையாட்டுக்காகவா? நிஜமாக இல்லையா? என்றான் அதே அப்பாவிக்களையுடன்.

அவனது அப்பாவித்தனத்தை நினைத்து உருகிப் போன பூர்ணம், நீ வாடா செல்லம்! அவர்களை அந்தக் கழுதைகளை விடு. கொஞ்ச நாள் கழித்து உனக்கு நான் நிஜமாகவே ராணி போல் ஒரு பெண்ணைக் கட்டி வைக்கிறேன், சரியா? எனக் கேட்க அதற்கும் பலமாய் தலையாட்டிக் கொண்டிருந்தான் எழிலரசன்.

ஓடிய இருவரும் நின்றார்கள். சிங்காரி தள்ளிப் போய் வழக்கம் போல் அத்தையை நோக்கி வெவ்வெவ்வே சொல்லி சிரித்தான். பின் மதுமதி பக்கம் திரும்பி, போகட்டும், சரி உன் ப்ரோக்ராம என்ன? என்றான்.

ப்ரோக்ராமா?

இன்று உனக்கு அந்த இனிய நாள் அல்லவா? அதை மறக்க.. எங்காவது போவோம்.. கவலை தெரியாதவாறு கொண்டாடுவோம்.

சகே.. அப்படியெல்லாம் எனக்கு ஒன்றும் வருத்தம் இல்லை என குரலில் எதையும் வெளிக்காட்டாதவளாய்.

மஹம்... நீ சொல்லும் தொனி... விதத்திலேயே தெரிகிறதே! இப்படியே விட்டிருந்தால் மூட் அவுட் ஆகிடுவாய்.. பேசாமல் என்னுடன் வா!

மதுமதிக்கும் அது சரியாகவே தோன்ற மெல்ல தலையசைத்தாள், எங்கு போகலாம்? என்றாள்.

சிங்காரி கன்னத்தில் ஒற்றை விரல் வைத்து தலைசாய யோசித்தவள் உற்சாகமாய் நிமிர்ந்தாள்.

“சினிமா.. சினிமா போகலாமா?”

உதட்டைச் சுழித்த மதுமதி, ம்ம்... படம் குப்பை என்றால் தலைவலிதான் மிஞ்சும்... என்றாள்.

அப்படியானால் மல்லிகா வீட்டுக்குப் போகலாம்...

மல்லிகாவா?

அதான் என் டியர் ப்ரெண்ட்! பக்கத்து தெரு மூணாம் வீடு மல்லிகா, அவள் வீட்டில் எல்லோரும் ஏதோ திருமணத்திற்கு வெளிதீர் சென்றிருக்கிறார்களாம். வீட்டில் தனியேதான் இருக்கிறாள். என்னை வரச் சொல்லி நச்சரித்துக் கொண்டிருந்தாள். அங்கு போய் ஏதாவது விளையாடுவோம்..

அது... அது.. என்றபடி மதுமதி திரும்பவும் சிந்தனைக்குப் போக சிங்காரி செல்லமாய் அவளைத் தட்டியவள், ரொம்பவும் யோசிக்காதே கிளம்புவோம் என்று பஞ்சரித்தாள்.

“வேறு வழி தோன்றாதவளாய் மதுமதியும் அரை மனதுடன் கிளம்பினாள்.”

சிங்காரி சொன்னது போலவே மல்லிகா தனியாகத்தான் இருந்து கொண்டு நேரம் போக்க ஆளைத் தேடிக் கொண்டிருந்தாள்.

அவர்கள் இருவரும் வந்ததைப் பார்த்து உற்சாகத்தில் குவியாகி விட்டாள்.

கொஞ்ச நிமிடங்களிலே சொல்லி வைத்தாற்போல் பக்கத்து வீடுகளில் உள்ள ஹேமா, ரமா, சினேகா என மற்ற தோழிமார்களும் வந்துவிட வீடே கலகலக்க ஆரம்பித்தது.

சீட்டுக்கட்டு, செஸ், ஸ்தாக்கர் என ஒவ்வொன்றாய் ஆடினார்கள். பின் அதுவும் போரடித்து விட மல்லிகாவின் யோசனைப்படி ஸ்டிரியோவில் சினிமா பாட்டுகளை உச்சஸ்தாயில் ஒலிக்க வைத்து டான்ஸ் ஆடும் படலத்தைதொடங்கினர். மதுமதி ஆடுவதில் நாட்டமில்லாதவளாய் இருக்கையில் உட்கார்ந்து அவர்கள் செய்யும் கூத்துகளை ரசிக்க ஆரம்பித்தாள்.

ஆள் ஆளுக்கு இடுப்பை ஆட்டிக் கொண்டு, கனத்த உடம்பை அப்படியும் இப்படியும் நெளித்துக்கொண்டு ஆட்டம் என்கிற பெயரில் என்னென்னவோ சேஷ்டைகள் செய்தனர். ஆண்களைப் போல் இடையிடையே உய்.. உய்... ஹே.. ஹோ... என சுத்தல்கள் இரைச்சல் வேறு!

“சிங்காரி தன் பங்கிற்கு தலைமுடியின் ஸ்டிராப்பை விடுவித்து தலையை விரித்துப் போட்டுக் கொண்டு ஒரு நடனம் ஆடி பங்க் நடனமாம் எல்லோரையும் சிரிக்க வைத்தாள். அவள் போட்ட ஆட்டத்தைப் பார்த்து மதுமதியே அதிர்ந்து, ம்ம்.. நம் தங்கை சரியான துடுக்குக்காரிதான்! என வியப்புக்குப் போனாள்.”

ஒரு வழியாக மூன்று மணி நேரத்தை இப்படி ஆட்டம் பாட்டம் கூத்துரு என ஆக்கி விட்டு இருகூடும் விடு திரும்பினர். ஆனாலும் உன் யோசனை சரிதான். நேரம் போனதே தெரியவில்லை! என அவளைப் பாராட்டத்தான் செய்தாள் மதுமதி.

வீடு வந்து சேர்ந்ததும், என்ன இனி ரெஸ்ட்டானே? என சிங்காரி வினவ, இல்லை டிதீசனுக்குப் போகிறேன்... என்றாள் மதுமதி.

என்ன அந்த.. கொம்பேறி மூக்களிடமா? அதுவும் இன்று போயா?

அவள் புதுப்புது பெயராய் தினகரனுக்கு வைத்துப் பார்ப்பதை எண்ணி சிரித்தவள், சிங்காரி, டிதீசன் சமயத்தில் அந்த தினகரன் படிப்பில் அப்படியே ஆழ்ந்து விடுவார். வேறு எதுபற்றியும் அவருக்கு சிந்தனை இருக்காது.. பதில் சொன்ன மதுமதியை வினோதமாய்த்தான் உற்றுப் பார்த்தாள் சிங்காரி.

“என்னாயிற்று உனக்கு...? டக்கென அவனுக்கு கிரேடு உயர்த்தி விட்டாய்?”

“கிரேடா? என்ன சொல்கிறாய்?”

அதான்.. ன் ல் இருந்து டக்கு.. என்றவள் தொடர்ந்து மதுமதி விழிக்கவும், அதான் தினகரனை மரியாதையாய் அவர், இவர் என அழைக்க ஆரம்பித்து விட்டாயே.. அதைச் சொல்கிறேன்... என வினாக்கம் கொடுக்க அவசரமாய் உதட்டைக் கடித்தாள் மதுமதி.

அட்டா.. தன்னையறியாமல் இப்படி பேசியிருக்கிறோமோ.. எதனாரல்? எனந திகைத்து விட்டு, அது... அது... வேறு ஒன்றுமில்லை...

அவர்.. அவர்.. என்ன இருந்தாலும் வர்த்தியார்.. அப்படி அப்படித்தானே? அதான்.. அந்த நினைப்பிலேயே பேசி விட்டேன்! என சமாளிக்கவும் செய்தான்.

வர்த்தியார்.. மாணவி.. நல்ல காமப்பினைவுந்தான்..! ம்ஹும்..! நீயும் பெரிய படிப்பாளியாகத்தான் ஆகிவிட்டாள்.. ம்ம்.. படி.. படி நன்றாகப் படி!

“நீ மட்டும் என்னவாம்?”

நான் தெரியாதா? நான்தான் மரமண்டையாயிற்றே! சிரித்துக்கொண்டு ஓடினாள் சிங்காரி.

“மீன் கொஞ்ச நேரத்தில் புத்தகங்களைத் தூக்கிக் கொண்டு தினகரவிடம் புதிசனுக்கு கிளம்பினாள் மதுமதி.”

வழக்கம் போல் கவனமாய் பாடத்தை நடத்திய தினகரன் ஒரு கட்டத்தில் அதை நிறுத்தி விட்டு அவனை உற்றுப் பார்த்தான்.

அவன் நிமரோன அப்படிப் பார்ப்பதை உணர்ந்து அவளும் திடுக்கிட்டுப் பார்க்க.. அவன் அமைதியாக கேட்டான்.

“இன்று உனக்கு முக்கியமான, மறக்க முடியாத நாள்தானே? உன் கல்யாணநாள்.. கல்யாணம் நின்று போன நாள்தானே?”

தெள்ளத் தெளிவாய் அவன் வர்த்தைகளை உச்சரிக்க தூக்கி வாரிப் போட்டவளாய் அதிர்த்தான்.

❖ ❖ ❖

தினகரன் கேட்ட கேள்வியைப் பார்த்து சப்த நாடி ஒடுங்கி அதிர்த்தே போய் விட்டான் மதுமதி.

இன்று உன் கல்யாண நாள். கல்யாணம் நின்று போன நாள்தானே?

இவனுக்கு எப்படித் தெரியும்? யாருக்கும் தெரியாத ரகசியம் இவனுக்கு மட்டும் எப்படித் தெரிந்தது?

அவள் நிகைத்துப் பேசக் வராதவளாய் நிருதிருவென விழிக்க, எனக்கு எல்லாம் தெரியும்! எனக்கூறி அவனை மேலும் அதிர வைத்தான் அவன்.

“எல்லாம் தெரியுமா?”

அவன் நினைவாய்க் கேட்க, பெரிதாய் தலையசைத்தான் அவன்.

ம்ம்.. எல்லாம் தெரியும். நீ தஞ்சாவூரில் மோகனைக் கூட்டிக் கொள்ள இருந்தது. முகூர்த்த நேரத்தில் தூதிர்ஷ்ட வசமாக மோகன் இறந்து போனது.. எல்லாம் தெரியும்...!

அப்படியானால்... நீங்கள். நீ...ங்..க..ள்.. யார்? மறுபடியும் நினைவியே கேட்டான் அவன்.

நான் மோகனின் நண்பன்! திடகாத்திரமாய் அவனிடமிருந்து அந்த பதில் வர அவளது அதிர்ச்சி பன்மடங்காகியது.

மோகனின் நண்பனா?

ம்ம்.. மோகனின் நண்பன்தான்! நான் உன்னை முன்பே பார்த்திருப்பது போல் நீயும் என்னை பார்த்திருக்கிறாய்...

நான் பார்த்திருக்கிறேனா?

தினகரன் வேகமாய் தலையாட்டியவன், இரு. உனக்கு விவரமாகச் சொல்கிறேன். அன்று தஞ்சாவூரில் சபையான மண்டபத்தில் திருமணக் கோலத்தில் நீ இருந்தாய். மோகன் நன் நண்பர்களை எல்லாம் கூட்டிக்கொண்டு வந்து அறிமுகப்படுத்தி வைத்தான். நீயும் தலையாட்டி வைத்தாய். இப்போது ரூபகம் வருகிறதா? என்றான்.

“அவள் சற்றே தலையாய யோசித்தாள்.”

அன்று மனவறையில் அவளுக்கு அலங்காரம் நடத்து கொண்டிருந்தபோது, மோகன் துடுமென ஐந்தாறு பேர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு அவளறைக்குள் துழைத்து, நண்பர்களை அறிமுகப்படுத்தியது ரூபகத்திற்கு வந்தது.

ஆமாம் ரூபகம் வருகிறது. மோகன் நண்பர்களை அறிமுகப்படுத்தினார்.. என கூறியவன், அவசரமாய் அப்படியானால் அந்த நண்பர்களில் ஒருவராய் நீங்கள் நின்று கொண்டிருந்தீர்களா? என்றான் நம்ப முடியாதவளாய்

அதோன்! கரெட்டாக சொல்லிவிட்டாய்! என்றான் தினகரன் பெரிய தலையசைப்புடன் கூடவே அப்படி மோகன் அறிமுகப்படுத்தியபோது போட்டோகிராபர் தற்செயலாய் அங்கு வர போட்டோ கூட எடுக்கப்பட்டது. உனக்கு அந்தே போட்டோ ஆல்பத்தை எடுத்துப் பார்த்தால்.. மோகன் பக்கத்தில் நண்பனாய் நான் நின்று கொண்டிருப்பது புரிந்துவிடும்!

அவள் இம்முறை நிகைத்துதான் போனாள்.

இவன் சொல்வதைப் பார்த்தால் இவன் இங்கு எல்லாவிஷயங்களையும் தெரிந்துகொண்டுதான் தேடிப்பிடித்து...

அவள் நினைப்பை முடிப்பதற்குள், நீ நினைப்பது சரி, நான் உன்னைப் பற்றி விசாரித்து, உன்னைத் தேடிப்பிடித்துத்தான் இங்கு உன் விட்டு மாடிக்கு கல்லூரி பேராசிரியாய் குடிவந்திருக்கிறேன்.. நான் பணிமாற்றம் விடுப்பமாய் வாங்கியது கூட அதற்காகத்தான்! கூடகடவேன அவன் சொல்லிக் கொண்டு போக ஷாக்கடித்தவன் போல் நான் அதிர்ச்சியில் உறைந்தான்.

எதற்கு..? எல்லாம் எதற்காக? என்றான் அவன் குரல் கம்ம.

வேறு ஏதற்கு? நடந்த விஷயங்களுக்கு பிராயச்சித்தம் தேடுவதற்காகத்தான்... என்றான் அவன் அமைதியாக.

“பிராயச்சித்தமா?”

ம்ம்... மீண்டும் ஒரு போல் நடந்தது எல்லாவற்றையும் சொல்கிறேன். அப்போதுதான் உன்னால் எல்லாவற்றையும் புரிந்து கொள்ள முடியும்...! என்ற பிடிக்கையுடன் ஆரம்பித்தான் தினகரன். அது... அது.. மோகன் விஷயம்... மோகனுக்கு அந்த ஆபத்தான லோபிளிட் பிரஷர் என சொல்லப்படும் உயிர்க் கொல்லி நோய் ஒன்று இருப்பது முன்பே மோகனின் குடும்பத்தாருக்கு எங்களுக்குத் தெரியும்தான். தற்செயலாய் மோகனின் இந்தக் குறைபாட்டை கண்டுபிடித்த டாக்டர்கள் இது ஆபத்தானது. மோகனுக்கு எந்நேரமும் மரணம் நிகழலாம் என எச்சரித்திருந்தார்கள். மோகனும் அந்தக் குறைபாட்டை நீக்க மருத்துவ சிகிச்சையும் எடுத்துக் கொண்டுதான் இருந்தான். அந்த நோத்திலேயே டாக்டர்கள் தடுத்தும் அவனது வீட்டார்கள் அவனுக்கு ஒரு கல்யாணத்தை பண்ணி பார்த்துவிட வேண்டும். நடப்பது நடக்கட்டும் என்கிற விபரீத முடிவு ஒன்றை எடுத்து விட்டார்கள். உண்மை நிலையைச் சொன்னால் பெண் கிடைக்காது என்பதால் அதை மறைத்தே பெண் தேடினார்கள். அவர்கள் எதிர்பார்த்தது போலவே நீயும் வரனாய் அவர்களுக்கு அமைய... உடனே பேச்சுவார்த்தையில் இறங்கி கல்யாண ஏற்பாடுகளை ஆரம்பித்து விட்டார்கள். கூடவே மோகனுக்கு இருந்த அந்த ஆபத்தான நோய் பற்றிய விஷயத்தையும் உங்களுக்குத் தெரியாமல் மறைத்து விட்டார்கள். ஆமுனால் பொல்லாத விதி... என ஒன்று இருக்கிறது அல்லவா... அது... மிகச் சரியாக கல்யாணத்தினத்தன்று தன்வேலையைக் காட்டி மோகனை குரூமாய் பழிவாங்கி விட்டது. மோகனின் குடும்பத்தாரும் உண்மையை மறைத்து கட்டி வைக்க இருந்த தங்களுக்கு சரியான தண்டனை கிடைத்து விட்டதாய் அதிர்ந்து போயினர்!

சொல்லிக்கொண்டிருந்த மோகன் சட்டென நிறுத்திவிட்டு அவளை உற்றுப் பார்த்தான்.

“இப்போது புரிகிறதா? என்றான்”

அவள் நெற்றியில் வெண்மைக் கன்னங்களில் முத்து முத்தாய் ஒளிர்ந்த வியர்வைத் துளிகளை ஒற்றியெடுத்தவாறு திகைப்பு விலகாமல் அவளையே வெறித்தாள்.

அவளால் நம்ப முடியவில்லை! மோகன் கல்யாண தினத்தன்று தேஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டு விழுந்தது தற்செயலாய் ஏற்பட்ட உடல் நோவு என்பது தான் நினைத்திருந்தான்.

ஆனால் இவன் சொல்வதைப் பார்த்தால் அது. தெரிந்தே.. நடந்த மோகன் வீட்டுப் பெரியவர்கள் தெரிந்தே நடத்திய விபரீதம்தான்.. என இப்போது அல்லவா புரிகிறது.

“கொஞ்சமாவது தன் வாழ்க்கையை ஒரு பெண்ணுக்கு இப்படிப்பட்ட மாப்பிள்ளையை கட்டி வைத்தால்... அவன் எதிர்காலம் என்ன ஆகும்? என சிந்தித்துப் பார்த்தார்களா?”

அல்லது தங்களது உண்மை நிலையை எடுத்து உரைத்தாவது பெண் கேட்டார்களா? இல்லையே! எல்லாவற்றையும் மறைத்து அல்லவா நாடகம் போட்டிருக்கிறார்கள். இரக்கமில்லாமல் அவளையும், அவளது குடும்பத்தாரையும் ஏமாற்ற அல்லவா பார்த்திருக்கிறார்கள்?

“அவன் கொதிப்பாய் யோசிக்க அவன் சிந்தனையை உணர்ந்தவன் போல் தினகரன், அவர்கள் மாப்பிள்ளை வீட்டை நினைத்து எவ்வித பிரயோஜனமுமில்லை. அவர்களது செயலுக்கு மறந்து அவர்களை மன்னித்து விடு. ஏனெனில் அவர்கள் செய்த தவறுக்கு பெரும் தண்டனை போல் மோகனின் மரணமும் அமைந்துவிட்டது. ம்ம்... பாவம் அவர்கள்...! குரல் கம்ம பேச்சி நிறுத்தி நிஜமாகவே அவர்களுக்கு ஓரிகு நிமிடம் அனுதாபப்பட்டான் தினகரன்.”

மதுமதி அவன் சொன்ன அதிர்ச்சியான விரியங்களைக் கேட்டு அப்படியே அசையாமல் ஏறக்குறைய கற்சிலைபோலவே ஆகிவிட்டாள்.

அவளை மேலும் அதிர்ச்சியாக்கும் விதமாய் அடுத்து அந்த வார்த்தைகளை முத்தாய் உதிர்த்தான் தினகரன்.

நடந்த எல்லா விஷயங்களையும் தேரில் பார்த்த எனக்கு, உன் மீது இரக்கம், அன்பு, காதல் என எல்லாம் வந்து விட அப்படியே உன்னைத் தேடி ஓடி வந்து விட்டேன்... நான்! என்றான் அமைதியாக.

11

“மதுமதி அதே விருப்புடன் துணிச்சல் கொஞ்சமும் குறையாமல்தான் அன்று டியூசனுக்கு தினகரன் முன் போய் உட்கார்ந்தான்.”

அவன் அவளைப் பார்த்து அந்த வழக்கமான புன்னகை உதிர்த்ததும் வேண்டுமென்றே தலையை ஒரு வெட்டு வெட்டி ஒருவித அலட்சியப் புன்னகையை உதடுகளில் உதிர விட்டான். நடந்த எதுவும் அவளை பாதிக்கவில்லை. இனியும் பாதிக்காது... என அவனுக்குப் புரிய வைக்க வேண்டும்!

அவனும் உற்றுப் பார்த்து விட்டு கைகளைத் தட்டினான்.

வெரிசூட்! இதுதான்... நான் எதிர்பார்த்தது... இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும்.. என்றான்.

“அவள் புருவங்களை உயர்த்தினாள்.”

நடத்தை நினைத்தே புழுங்கிக் கொண்டிருக்காமல் துணிச்சலாய் எந்த பாதிப்புமில்லாமல் நடமா வேண்டும் அதே துணிச்சலுடன் தைரியமாகவும் சில முடிவுகள் எடுக்க வேண்டும்....

என்ன இவன்? நாம் ஒன்று நினைத்து செய்தால் அதற்கே வேறு தோளியில் ஒரு அர்த்தம் சுற்பிக்கிறானே.. என எரிச்சலானவன், ஹலோ, எனக்கு ஒன்றும் ஆக்ஸிடெண்ட் ஆகவில்லை, கால்கள் ஊனமாகவில்லை, நன்றாகத்தான் இருக்கிறது என்றான் ஏதோ தான் முடமாகி விட்டதைப் போல் அவன் பரிதாபப்பட்டதற்கு.

“அவன் தொண்டையைச் செருமி கணைத்தான்.”

ம்கூம்! கால், கில்.. நன்றாகத்தான் இருக்கிறது.. ஆனால் மனசு?

மனசுக்கென்ன? அது ஜாலியாய்த்தான் இறக்கைக்கட்டிக்கொண்டு பறக்கிறது. போதுமா... கவலைப்பட்டது போதுமா.? பாடத்தை ஆரம்பிக்கலாமா? என்றான் அதே சினத்துடன்.

அட்டா! அழகுப்பெண்களுக்கு கோபம் கூட அழகு தான்... என தனக்குள்ளே முணுமுணுப்பாய் சிலாகித்தவன், நான் சொல்ல வருவது குற்றமாய் இல்லை... பாராட்டு.. உன் தைரியத்திற்கான பாராட்டு.. என்றான் விளக்குபவனாய்.

“உங்கள் பாராட்டுதலுக்கு ரொம்ப நன்றி சார். பாடத்தை ஆரம்பியுங்கள் சார்! என்றான் அவளும் அதற்கு விடாப்பிடியாய்.”

அவன் இம்முறை சிரித்துவிட்டான். ஏதேது.. இம்முறை பாடத்தைத் தவிர வேறெதிலும் கவனம் போய் விடக்கூடாது என்பதில் மதுக்குட்டி குறியாய் இருப்பதுபோல் தெரிகிறது.... என்றான் பீடிகைச் சிரிப்பை விடாமல்.

அவளுக்கு நிகைப்புதான். குட்டி புட்டி என்றெல்லாம் திடீரென அழைக்க ஆரம்பித்து விட்டான். மதுக்குட்டியாம்.. இவனுக்கு அந்த உரிமையை யார் கொடுத்தது?

ஆயினும் எதையும் வெளிக்காட்டாமல் உதடுகளை இறுக்கிக் கொண்டு பேசாமல் இருந்திருந்தான். வேண்டுமென்றே சலனமில்லாத வெறும் பார்வை அவனைப் பார்த்தாள்.

அவளை மீண்டுமொருமுறை ஆழமாய்ப் பார்த்து விட்டு பாடத்தை ஆரம்பித்து விட்டான் தினகரன்.

ஒருமணி நேரம் வரை எவ்வித பிரச்சனையுமில்லாமல் பாடத்தில் இருவரும் ஆழ்ந்து விட்டார்கள் என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

டியூசன் முடிந்ததும் எழுந்து கொண்டு வறுக்கட்டாய புன்னகை ஒன்றை உதிரவிட்டாள். வேண்டுமென்றே, வருகிறேன் ஸ்யா... என கிண்டலும் குத்தலுமாய் சொல்லிவிட்டு அகன்றாள்.

அப்படியே இரண்டு மூன்று நாட்கள் தொடர்ந்தது. முன்பு போல் இல்லாமல் அவனது ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் பதிலடி கொடுத்தான். சில நேரம் வலியப் போய் வம்புக்கிழுப்பது போல் சீண்டவும் செய்தான்.

“ஊர் உலகத்தில் திருமணத்திற்கு ஒரு பெண் கூட கிடைக்காமல் சிலர் பெட்டி படுக்கைகளுடன் வந்து சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மகா கேவலம் அல்லவா இது? என்றான் அவனிடம் ஒருநாள்.”

அவள் தன்னைத்தான் சொல்கிறாள் என தினகரனுக்கு நன்கு புரிந்தாலும், புரியாதது போலவே பேசினான். என்ன செய்? அப்படித் தேடிக்கொண்டிருப்பவர்களுக்கு அழகுப் பெண்கள் என்றால் கொள்ளை ஆசையாய் இருக்கலாம். அவர்கள் தேடும் அழகுப் பதுமைகள் யாருக்கோ பயந்து கொண்டு ஏதாவது பொந்தில் ஒளிந்திருக்கலாம். அவர்களுக்கு தைரியம் கொடுத்து பொந்தில் இருந்து வெளி வர வைப்பது... கடமையாய் அல்லவா போய் விடுகிறது...

“நான் யாருக்கும் பயப்படவும் இல்லை. ஒளியவும் இல்லை.. என்றான் அவள் வெடுக்கென.”

இல்லை. நீ பயப்படுகிறாய்.. ஒளிந்து ஒடுகிறாய்! என்றான் அவன் உரத்த குரலில்.

யாருக்கு? என்றான் அவள் மறுபடியும் கோபமாய்.

விதி! அந்த இரண்டேழுத்து வில்லனுக்கு பயந்து வாழ்க்கையை எதிர் கொள்ளாமல் ஒடியல்லவா ஒளிகிறாய்?

யார் சொன்னது? அப்படியெல்லாம் இம்மியளவும் பயம் கிடையாது. எல்லாம் உங்கள் வறட்டுக் கற்பனை!

அப்படியானால் கல்யாணத்திற்கு சம்மதிக்க வேண்டியதுதானே? ஏன்.. வேண்டாம் என கொடி பிடிக்கிறாய்? என்றான் தேரிடையாய் விஷயத்திற்கு வந்தவனாய்.

அது என் இஷ்டம்... என்றான் அழுத்தமாய்.

“இஷ்டமல்ல... பயம் நீ கோழை! என்றான் அவனும் குரலை அழுத்தியவாறு.”

நிமிர்ந்து மை விழிகளால் முறைத்தவள் நிஜமாகவே அவனது பேச்சில் சூடாகிப் போனாள்.

ஹலோ மிஸ்டர்... உண்மையில் உங்கள் கோரிக்கைக்கு நான் சம்மதிக்காமல் போனதற்கான காரணம் என்ன தெரியுமா?

என்ன? என்றான் ஆவலாய்.

அவனை ஏதாவது சொல்லி காயப்படுத்த வேண்டும் என்ற ஆவேசம் வெறியாய் அவனுள் தகதகத்தது.

“உங்களை எனக்குப் பிடிக்கவில்லை... என்றான் சத்தமாய்.”

என்ன பிடிக்கவில்லையா? குரலில் அதிர்வோடு கேட்டான் அவன்.

ம்ம்.. சத்தமாய் உங்களைப் பிடிக்கவில்லை. அதிலும் உங்கள் கழுத்துக்கு மேல் மூன்றெழுத்தில் ஒன்று இருக்கிறதே.. அதைப் பார்க்கவே சகிக்கவில்லை. அதைப் போய் யாராவது கட்டிக் கொள்ள விரும்புவார்களா?

சொல்லிவிட்டு நிமிர்ந்து அவனை உற்றுப் பார்க்க அவள் நினைப்பு மாறாக சிரித்துக் கொண்டிருந்தான் தினகரன்.

அட்டா... என் பிடிக்காத முகத்தைக் கூட இவ்வளவு ரசித்துப் பார்த்து வர்ணனை செய்கிறாயே... நல்ல ரசனைதான் உனக்கு! என்றபடி திரும்பவும் சிரித்தான்.

அந்த வசிகரச் சிரிப்பும் அவனது காந்தக் கண்களும் அவளை என்னவோ செய்தன. வாய் கூசாமல் பொய் சொல்வது என்பது இதுதானே? என அவளுள் நினைப்பு ஒடியது.

அவன் அத்தோடு நிறுத்தாமல் ஒப்புக் கொள்கிறேன். நான் ஒன்றும் அழகன் இல்லை... என்றான்.

ஆனால் நான் அழகி...! என்றான் அவன் வேண்டுமென்றே ஒருவித தொனியில்.

“தினகரன் தலையாட்டினான்.”

அதையும் ஒப்புக் கொள்கிறேன். நீ அழகிதான்!

“பின்... இந்த அழகி.. அவளுக்கு ஏற்ற ஒரு அழகனைத்தானே தேர்ந்தெடுத்து மணக்க முடியும்?”

அவனது தலை மீண்டும் அசைந்தது. அதுவும் சரிதான். ஆனால் இதற்கு முன்னால் இந்த அழகியை சுமாரான மோகன் என்பவருக்கு நிச்சயிக்கும் போது... அவரது அந்தஸ்தான வேலையையும், பணத்தையும் மட்டும் தான் பார்த்தார்கள் என எனக்கு கேள்வி..

அட... சரியாக மடக்குகிறானே.. என அவள் வியந்தாலும் விடாப்பிடியாகத்தான் அவனிடம் சிறினாள்.

அது முடிந்த கதை... என்றாள்.

“முடிந்த கதைதான்... ஆனால் கல்யாணம் நின்றுபோய் விட்டதால், தொடரும் அல்லவா போடவேண்டியதாயிற்று?”

அதெல்லாம் எனக்குத் தேவையில்லாதது. என தலையை நிமிர்த்து முகத்தை வெட்டிக் காண்பித்தவள், இதோ... என்னை நன்றாக பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். என் அழகுக்கு ஏற்ற ஒரு அழகன் உங்கள் கண்ணில் பட்டால் மட்டும் சொல்லுங்கள். உடனே கழுத்தை நீட்டுகிறேன். அதைவிட்டு விட்டு கண்ட கண்ட மூஞ்சுகளைப் போய்...

“அவன் முறைத்துப் பார்க்கவும் அத்தோடு நிறுத்தி உதடுகளை இறுக்கமாக்கிக் கொண்டு பேச்சை விட்டான்.”

சரிதான்! இனி தம்பட்டம் ஒன்று வாங்கி ஊறிய முசு கொட்டி அந்த அழகனைத் தேட ஆரம்பித்து விடுகிறேன், போதுமா? என்றவன் நிறுத்தி அவளைக் கூர்ந்து பார்த்துவிட்டு, அப்படியே உளக்கும் ஒரு தம்பட்டம் தருகிறேன். நீயும் உன் அழகைப் பற்றி தெரியாதவர்களுக்கு பறை சாற்றலாம் அல்லவா? என்றான்.

ம்ம்... அது தேவையில்லை. நான்.. நான்.. சரியான.. திமிர்க்காரியாக்கும்! சொல்லி விட்டு சட்டென உதட்டைக் கடித்தாள் அவள். ஐயையோ! என்ன இது? எதற்காக இப்படித் தன்னைத்தானே புகழ்வது போல் அவள் பேசி அவனுக்கு தன்னைப் பற்றி.. இவள் கவம் பிடித்தவன் திமிர்க்காரி என்றெல்லாம் எண்ணம் வரவேண்டும் என்பதற்காக வேண்டுமென்றே வார்த்தைகளால் அவனைச் சீண்டி காயப்படுத்தினாளோ.... அதை வாய் தவறி.. அவளே போட்டு உடைத்து விட்டாளே!

சட்டென குட்டு வெளிப்பட்டு விட்டதைப் போல் பதறி விழிக்கத்தான் செய்தாள் அவள்.

அவன் தினகரன் அவன் சொல்லியதையும் சொல்லி விட்டு உதட்டைக் கடித்து கொண்டு விழிப்பதையும் பார்த்தவன், அட்டா... இவள் இவ்வளவு நேரம் செய்தது நடிப்பா? நடிப்புதானா? என நொடியில் புரிந்து கொண்டு நிம்மதியானபின், நிம்மதியுடன் சிரிப்பை பெரிதாக்கினான்.

நான் ஒத்துக் கொள்கிறேன். நீ சரியான திமிர்க்காரிதான்! போதுமா? போதும் தானே? என்றான் நகைப்பை விடாமல்.

12

முன்தினம் டியூசனில் பேச்சினால் வந்த நெருக்கம் அடுத்தடுத்த நாட்களும் தொடர்ந்தது. பாடத்தை முடித்து விட்டு கடைசியில் நோத்தை ஒதுக்கி ஐந்து பத்து நிமிடங்கள் இருவரும் போது விஷயங்களைப் பேசலாயினர்.

55 ☐ அகிலா கோவிந்த்

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் ☐ 54

அதுவரை அவனது குடும்பத்தைப் பற்றி எதுவும் அறியாதவன், ஆவலாய் கேட்க ஆரம்பித்தான். தாய் தந்தையரை சிறு வயதிலேயே பறி கொடுத்து விட்டு பாட்டியின் அரவணைப்பிலே படித்து வளர்ந்தவனாம். கல்லூரிப் படிப்பை நெருங்கும் போது அந்தப் பாட்டியும் மறைந்துவிட தனிக் கட்டடையாகவே படித்து தனக்கென ஒரு வேலையும் தேடிக்கொண்டானாம்.

“அவன் சொல்லச் சொல்ல இவனுக்குள் இப்படி ஒரு சோகம் இருக்கிறதா? என்று இரக்கமே அவனாள் பிறந்தது.”

சொந்த பந்தங்கள் இல்லாமல்.. வளர்ந்திருக்கிறீர்கள்... ஐயோ.. ரொம்ப பாவம்... நிங்கள்... என்றாள் வருத்தம் தொனித்த குரலில்.

அப்படித்தான்... இரக்கப்படு... இரக்கப்படு... என்றான் அவன் அவசரக் குரலில்.

“அவள் புரியாமல் விழித்தாள்.”

என் மேல் யாராவது இரக்கப்படுவது எனக்கு ரொம்பவும் பிடிக்கும். அதனால் ப்ளீஸ்... இன்னும் இரக்கப்படு... இன்னும் கொஞ்சம்... கெஞ்சுவது போல் குறுநகையோடு அவன் கேட்க அவன் தன்னைக் கேலி செய்வதைப் புரிந்து கொண்டு சிரித்தாள்.

“பின் சிரிப்பை நிறுத்தி, உண்மையாகச் சொல்லுங்கள். உங்களுக்கு அப்படி உறவுகள் சொந்த பந்தங்கள் இல்லாமல் தனிக் கட்டடையாய் வளர்ந்து வருத்தம் அளிக்கவில்லை? என்றாள்.”

வருத்தம் தான்... என்ன செய்வது? ஆனால் நம்மை மீறி சில விஷயங்கள் நடக்கும்போது ஜீரணித்துத்தானே ஆக வேண்டும். அதற்காக கவலைப்பட்டுக்கொண்டு இருந்தால்... ஒன்றும் ஆகாது.

“அவள் வைத்த விழிகளை மாற்றாமல் அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருக்க அவன் தொடர்ந்து விளக்கினான்.”

வாழ்க்கை என்றால் மேடு பள்ளங்கள் சகித்துக்கொண்டு வாழ நிறைய இருக்கும். நாம்தான் சகித்துக் கொண்டு வாழ வேண்டும். துணிச்சலாய் பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்ள வேண்டும். துணிச்சலாய் பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்ள வேண்டும். சிலரைப்போல் ஓடி ஒளியக்கூடாது... என அவன் முடித்தம் உடன்தான் அவனுக்கு சுருக்கென உரைத்தது.

அட்டா... இவன் சுற்றிச் சுற்றி நம் விஷயத்திற்கே வந்து புத்திமதி சொல்கிறானே.. என எரிச்சலானவன் போல் நீங்கள் சொல்லும் அறிவுரை யாருக்கு.. எனக்குத்தானா? என்றாள்.

புரிந்து கொண்டால் சரி... என்றான் அவன் சுருக்கமாய்.

அவள் நிமிர்ந்து கண்களை விரித்தாள். நமஸே, மிஸ்டர் தினகரன், நீங்கள் என்னைப் பற்றி என்னதான் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்? என்றாள் கொஞ்சம் சினமாய்.

“அவள் துடுமென கேட்டதும் அவன் புரியாமல்தான் விழித்தான்.”

அவளே தொடர்ந்து, அதாவது.. நான் அப்படி என் திருமணம் தடைப்பட்டு விட்டதால்... அதற்காக மனம் உடைத்து.. தினம் தினம் குமைந்து கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதாய்த்தானே உங்கள் நினைப்பு? எனக் கேட்க அவன் அதை ஆமோதிப்பது போல் மெல்ல தலையசைத்தான்.

“அவள் வேகமாய் தலையை வெட்டிக் காட்டியவள், அதுதான் இல்லை! நான் அது பற்றிக் கவலைப்படுவதை நிறுத்தி எவ்வளவோ நாட்கள் ஆயிற்று. சொல்லப் போனால் அப்படி ஒன்று என் வாழ்க்கையில் நடந்ததையே நான் மறந்து விட்டேன். இப்போதெல்லாம் நான் தினம் தினம் உங்களோடு சிரித்துப் பேசி எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாய் இருக்கிறேன் தெரியுமா? என பேரிதாய் தான் சந்தோஷமாய் இருப்பதை அவனுக்குக் காட்டிக் கொள்ள வேண்டும் போல் பேசி முடித்தாள்.”

அவளோ அவள் வார்த்தைகளையே வாக்காய் ஏற்றுக் கொண்டு அடுத்த கேள்வியை வீசினாள். அதாவது... என்னுடன் இருக்கும் போது சிரித்துப் சிரித்துப் பேசி மகிழ்ச்சியாய் இருக்கிறாய் அப்படித்தானே?

“அவன் கேட்டதும் தான் பேச்சில் தான் அப்படியே உளறி இருப்பதை உணர்ந்து துணுக்குற்றவளாய் கன்னங்கள் சூடேற ஆரம்பித்தது அவளுக்கு. அவன் கண்களை அலைய விட்டு அவளை குறுகுறுப்பாய் பார்ப்பது வேறு அவளை என்னவோ செய்தது.”

தவிப்பாய் அவளை ஓரிரு நிமிடங்கள் அப்படியே விட்டவன் அதற்கு மேலும் அவளைச் சங்கடப்படுத்த விரும்பாதவளாய், நான் சொன்னது படம் நடத்தும் நேரங்களில் நாம் நம்மை மறந்து படிப்பில் மூழ்கி விடுவோம். கவலைகளை மறந்து விடுவோம்... சரிதானே? எனவும் தலையசைத்து சமாளித்தாள்.

அத்தோடு அன்று விடைபெற்று ஓடி வந்து விட்டாள். ஆனால் இரவு முழுவதும் டிஜிசனில் நடந்ததை நினைத்துப் பார்த்துக் கொண்டே ஆர்வமாய் இருப்பதையும் உணர்ந்து... ஏதனால் இந்த பரப்பா? திடீரென எப்படி வந்தது? என துடுக்கிடலாகவே அறிந்து பதில் காண முடியாமல் தவிக்கவும் ஆரம்பித்தாள்.

“ஆனால் சிங்காரிக்குத்தான் கொஞ்சம் சந்தேகம் வந்து விட்டது. அவள் துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டு டிப்யூசன் கிளம்பிச் செல்வதையும், முன்பு போல் தினகரனை மட்டும் தட்டிப் பேசாமல் இருப்பதையும் உற்றக் கவனித்து விட்டு ஒருநாள் கேட்டே விட்டாள்.”

“என்னக்கா... ஒரு மாதிரியாகி விட்டாய்? என்றாள்.”

அவள் எதையோ தான் பயப்படுவதைக் கேட்க வருகிறாள் என்பதை உணர்ந்த மதுமதிக்கு படபடப்புதான் அதிகமாகியது.

“இருந்தாலும் மறைத்துக் கொண்டு நீ என்ன சொல்கிறாய்? என்றாள் சலனமற்ற குரலோடு.”

முன்பு போல் நீ இல்லையே...? என்றாள் பீடிகையுடன் சிங்காரி.

இல்லையே.. எப்போதும் போலத்தான் இருக்கிறேன். பார்.. இன்னும் உஜாலாவுக்கு கூட நான் மாறவில்லை! என சொல்லியவள் பெரிய நகைச்சுவை போலவும் சிரிக்கவும் முயன்றாள்.

“ஆனால் சிங்காரியின் உருட்டும் கண்கள் தன்னையே நோட்டமிட்டு துளைப்பதைக் கண்டு முகத்தை திருப்பியபடி, என்னவோ கேட்க வருகிறாய். நேரடியாக கேளேன். எதற்காக தலையைச் சுற்றுகிறாய்? என்றாள் உடனே சிங்காரி பட்டென எல்லாம் அந்த.. மாடிப்போர்ஷன்ல நெட்டைக் கொக்கு விஷயம்தான்! முன்பெல்லாம் அந்த லூசுவைப் பற்றி அடிக்கடி கேலி செய்வாய். கிண்டலாய் பேசுவலாய். இப்போது அப்படியெல்லாம் சொல்வதில்லை.; அதனால் ஒருவேளை... ஒருவேளை...”

“சிங்காரி நிறுத்த மதுமதி படபடத்தாள்.”

“ம்ம்...கேளு...ஒருவேளை?”

ஒருவேளை அந்த நெட்டைக் கொக்கு உன்னை வசியம் பண்ணி விட்டதா... அதான் நீயும் பெட்டிப் பாம்பாய் அடங்கி விட்டாயா... என... மறுபடியும் பாதியில் நிறுத்தி அவளையே உற்றுப் பார்த்தாள் சிங்காரி.

நல்ல கற்பனைதான்! சொல்லியபடி தன் அத்தனை பற்களும் தெரிய வேகமாய் சிரித்தாள் மதுமதி.

“என்ன சிரிக்கிறாய்?”

பின் சிரிக்காமல் என்ன செய்வது? நீ தான் முக்கியமான ஒன்றை மறந்து விட்டாயே?

“முக்கியமான ஒன்றா?”

ஆமாம்... நாம் இருவரும் சேர்ந்து அந்த தினகரன் விஷயத்தில் என்ன முடிவெடுத்தோம்? கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்! இனி நாம் தினகரனை நாம் பொருட்படுத்தக் கூடாது. கொஞ்சமேனும் சட்டை செய்யக் கூடாது என்றுதானே?

“அவள் சொல்ல அதை ஆமோதிப்பது போல் சிங்காரி தலையாட்டினாள்.”

இப்போது புரிகிறதா? அதனால்தான் நான் அந்த தினகரனைப் பற்றி கொஞ்சங் கூட சிந்திப்பது இல்லை. சட்டை செய்வது இல்லை. அதனால் அவன் பற்றிப் பேசுவதும் இல்லை!

“அவன் படபடவேன சொல்லி முடித்ததும் நம்பியவளாய் உற்சாகமாகிக் கொண்டாள் சிங்காரி.”

நல்லவேளை! நான் கூட பயந்து விட்டேன். அந்த மனமத கொக்கு உன்னைப் பேச்சில், கண்ணால் மயக்கி... காதல் கீதல் என எதிலாவது தள்ளி விட்டு விட்டதோ என்று... சிங்காரி பளிர்வென சிரிக்க.

“வேண்டுமென்றே உதட்டைச் சிலிப்பு முகத்தை வெட்டிக் காண்பித்தாள் மதுமதி.”

அடடா, என்ன ஒரு பயம் உனக்கு! அந்த தினகரன் சொன்னால், அவன் மனமதப் பார்வை வீசினால் உடனே தொபுக்கமர் என காதல் கடலில் விழுந்து விடுவேனாக்கும்....? நல்ல ஆளம்மா நீ! என்றபடி புன்னகைக்க அவள் சிரிப்பில் சிங்காரியும் சேர்ந்து கொண்டாள்.

பின் என் அக்காவைப் பற்றி எனக்குத் தெரியுதா? சரியான சாயிஸரினி ஆயிற்றே! என்றபடி பக்கத்தில் வந்து அவள் கழுத்தை வளைத்துக் கொண்டாள் சிங்காரி.

அவள் சிங்காரி அப்படி கள்ளங் கூடமில்லாமல் கழுத்தை வளைத்து முகத்தோடு முகம் வைத்து சிறு பிள்ளைபோல் முட்ட... இவளிடம் உண்மையைச் சொல்கிறோமா? அல்லது எதையாவது மறைக்கிறோமா? என்ற சந்தேகமும் மதுமதிக்கு வந்தது.

“உண்மையைச் சொல்ல வேண்டும் என்றால் முன்பு போல் இல்லாமல் இப்போது தினகரனிடம் தினம் தினம் இலகுவாய் ஒருவித நெருக்கத்தோடு பேசுவதையும், சிரிக்க சிரிக்கப் பேசுவதையும் அல்லவா வெளிப்படையாய் சிங்காரியிடம் சொல்லியிருக்க வேண்டும்?”

அதைச் சொல்லாமல் மறைத்து விட்டாளே! அது ஏன்? சிங்காரி தப்பாக எண்ணி விடுவாள் என்றா... அல்லது உண்மையில் அவள் சிங்காரி நினைப்பது போல் தப்பாய்த் தான் பழகிக் கொண்டிருக்கிறாள் என்பதாலா?

“கேள்விகளுக்குப் பதல் கிடைக்காமல் மறுபடியும் குழப்பத்தான் செய்தாள் அவள் ஆனால் அவளது கேள்விகளுக்கு பதில் அளிக்கும் வண்ணம் மறுவாரம் தினகரன் நடந்து கொண்டது... அவளை நிஜமாகவே தூக்கியடிக்கத்தான் செய்தது.”

13

பேசுவது இருவருக்கும் எவ்வித தடங்கலின்றி சுலபமாக விட்டதாலோ என்னவோ தினகரனும் சரி மதுமதியும் சரி பொது விஷயங்களிலிருந்து உலக விஷயங்கள் வரை ஒன்று விடாமல் பேசினர்.

ஆயினும் வழக்கமான கேலி, குறும்பு கிண்டல் அவர்கள் பேச்சில் இம் பெறாமல் இல்லை. அன்று டிசைனுக்கு வந்த மதுமதியைப் பார்த்த தினகரன் அட்டா, உன் கூத்தலழகு அம்பிகாபதியை அல்லவா நினைவுபடுத்துகிறது என்றான்.

“என்ன சொல்கிறீர்கள்... புரியவில்லையே?”

அதாவது பழைய சங்க இலக்கியத்தில் அம்பிகாபதி தன் காதலியைப் பற்றி வர்ணிக்கும்போது, சற்றே சரிந்த குழல் அசைய என்பான். அதாவது கொஞ்சம் சரிந்த கூத்தல் எனப்பொருள்படும். கூத்தல் என்பது கொஞ்சம் சரிந்து புறங்கழத்தை மூடினால்தான் அழகு அதிகரிக்கும். அதைத்தான் சற்றே சரிந்து இருப்பது அழகு என புகழ்கிறான். அதுபோலத்தான் உனது கூத்தலும் சற்றே கழுத்தில் தோள்களில் சரிந்து அழகுபட காட்சியளிக்கிறது.. என விளக்கம் கொடுத்து முடிக்கவும் மதுமதி அடக்க முடியாமல் கலீர் சரிப்பு சிரிக்கவும் சரியாக இருந்தது.

“என்னாயிற்று...? எதற்கு சிரிக்கிறாய்?”

“சிரிப்பை அடக்கியவன், அப்படியே திரும்பி கண்ணாடியில் உங்கள் தலைக்கேசத்தைப் பாருங்கள். குச்சி குச்சியாய்... சிலிர்த்துக் கொண்டு.. படை வீரர்கள் வேல் கம்பையும் குத்தீட்டிகளையும், மிடித்துக்கொண்டு.... அணிவகுத்து திற்பதைப் போல்... என்றவன் நிறுத்தி, இதுவும்... சங்க கால போர்க் காட்சியை நினைவு படுத்துவது போல்தானே இருக்கிறது? என அவன் புருவம் உயர்த்தி கேட்கவும், அவனும், ஷாம்பூ போட்டு இன்று குளித்ததினால் ஏற்பட்ட விளைவு! என்றபடி சிரிக்க ஆரம்பித்தான்.”

மதுமதி தொடர்ந்து சிரிக்கவும் அவள் முத்துப் பல் அழகை உற்றுப் பார்த்து விட்டு, அதே அம்பிகாபதி காதலி காதலனைப் பார்த்து புன்னகைப்பது பற்றியும் ஓரிடத்தில் அழகாக விளக்குகிறான். அதாவது காதலி தன் காதலை காதலனுக்கு தெரிவிக்க வேறு ஒன்றும் செய்யவில்லையாம்! அவனைப் பார்த்ததும் நடுகிறான்! முறுவலிக்கிறான்! புன்னகை செய்கிறான்! அவ்வளவுதான்! அதாவது மூன்று செய்கையும் ஒன்றுதான். ஆனால், அவன் அதை வேறுபடுத்தி ஒவ்வொன்றையும் செய்து புன்னகையின் மூலமே தனது காதலை புரிய வைக்கிறான். அம்பிகாபதியின் கதையில் இப்படியெல்லாம் வருகிறது.. அவன் சொல்லி முடித்து விட்டு, அவளையே பார்க்க அவன்

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □ 60

வேண்டுமென்றே ஸனம் இயாதவனாய், ஒரு புன்னகைக்கு இவ்வளவு அர்த்தமா? என்றான்.

அவனோ பேச்சை திருப்பும் வகையில் அம்பிகாபதி சொன்ன புன்னகைக்கான அர்த்தத்தைவிட, உன் புன்னகைக்கு என்ன அர்த்தம்? என்றான்.

“அவன் எதற்கோ கற்றி வளைக்கிறான் என்பதை உணர்த்தவன் மீண்டும் அமைதியாக, வேறு என்ன? தகைக்கவைதான்! என்றான்.”

என்ன தகைக்கவையா? வேறு ஒன்றும் இல்லையா?

“வேறு ஒன்றும் இல்லை.”

தீர்க்கமாய் சொல்வது போல் சொல்லிவிட்டு அவன் எழுந்து கொண்டு தனது புத்தகங்களோடு செம்பப் போனான்.

தினகரன் அவனும் எழுந்தவன் அவன் சற்றும் எதிர்பாராத சமயத்தில் டக்கென அவன் கைகளைப் மிடித்து தன் பக்கம் இழுத்தான்.

“அப்படியே பூக்குவியல் போல் அவனை அணைக்கவும் செய்தான்.”

இதைக் கொஞ்சமும் எதிர்பாராத மதுமதி திகைப்பு மேலானவனாய் ஸ்தம்பித்து தான் நின்றான்.

“அதை அனுமதிக்கவோ எதிர்க்கவோ மனமின்றி அவன் மனம் தடுமாறியதாலோ என்னவோ அவன் இழுத்த இழுப்பிற்கு உடம்பு தானாக போய் அவன் மேல் சாய்ந்து கொண்டது. அபயம் கிடைத்தது போல் அவன் தலையும் அவனது நெஞ்சில் பொதிந்து... ஓரிகு நிமிடங்கள் இத்த நிலை நீடித்தது என சொல்லலாம்.”

சிடுகீதீ அக்ஷயா மாதீ நாவலில்

அகிலாகோவிந்த் எழுதும்

“மயக்கும் மலர்விழி..!”

சுவையான நாவல்..!

படிக்க தவறாதீர்கள்..!

61 □ அகிலா கோவிந்த்

பின் தினகான் மெல்ல குனிந்து அவன் முகத்தை நிமிர்த்தினான். அவனும் மை விழிகளை முழுமையாக விரித்து பார்த்தான்.

“அதை அப்படியே விழுங்குவது போல் ஆசையாய் உற்றுக் கவனித்தவன் உன் கண்கள் என்னை ஏமாற்றவில்லை. அது எப்போதும் உண்மையை நீ என்னை காதலிப்பதை உணர்ந்தி பேசிக்கொண்டு இருக்கிறது. ஆனால் அந்த உனது பொல்லாத செவ்விதழ்கள் இருக்கிறதே...” அதுதான் என்னிடம் பொய் பொய்யாக கதைகள் பேசி என்னை மலைக்கவைக்கிறது.

அவன் அவன் சொல்வதின் அர்த்தம் உணர்ந்து முகம் சூடேறியவளாய் குனிந்தாள் மெல்ல மறுபடியும் நிமிர்த்தி ஆசையாய் அவன் முகத்தை பார்த்தாள்.

“வேஷம் போதும் மது நாம் இருவரும் அதை கலைந்துவிடுவோம் எத்தனை நாட்கள் தான் விஷயத்தை மறைத்து குண்டு சட்டியில் குதிரை ஓட்டுவது? முதலில் கொஞ்சம் வெளியே வா அதுவும் எனக்காக... ப்ளீஸ் எனக்காக...”

கொஞ்சலும், கெஞ்சலுமாய் அவன் வார்த்தைகள் ஒலிக்க மதுமதியின் முகம் புன்னகைக்கு மாறியது. நிஜமாகவே மணம் கரைந்தவளாய் இருக்கத்திலிருந்து இயல்புக்கு வந்தாள். இனியும் தன்னால் மறைக்கமுடியாது என்பது போல் உணர்ந்தவள் பேச வார்த்தைகள் இன்றி அப்படியே தலையசைக்க ஆரம்பித்தாள்.

“அவளது அழகான தலை ஆடுவதை கண்டு அவனுள் சந்தோஷமும் பரவசமும் ஒருசேர பொங்கியது. அப்பாடா...! உண்மை வெளிவந்து விட்டது! என்றபடி பெருமூச்சு ஒன்றை நீளமாய் விட்டான் அவன்.”

“இனியும் இவளை சும்மாவிடக்கூடாது என்பது போல் வேகமாய் அவளை தன்புறம் திருப்பி அவளது உதடுகளில் ஆனந்தமாய் முத்தமிட்டான் அவன்.”

எத்தனையோ பேசவேண்டிய விஷயங்களை அந்த இனிமையான இதழ் ஸ்பரிஷம் சட்டென உணர்ந்திவிட சிலிர்த்து சிவந்து போனால் அவள். அவளது மலர் கரங்களும் அவளையறியாமல் அவளை தழுவ ஆரம்பித்தது.

சமையல் வசியி பிரியாணி

தேவவாணன் அரிசி அளம் - 250 கிராம், முளை கட்டி, உயர் எலத்த கோதுமை - 250 கிராம், வெங்காயம் - 2, கோட் தக்காளி - தலா 3, முட்டைகோஸ், பீன்ஸ், வெண்டூசனி, டிட்லக்காஸ், சென்னை - தலா 100 கிராம், வெள்ளசி - 2, உருளைக்கிழங்கு, குடபிளகாய் - தலா 1, மாதுளை முத்துக்கள் - அரை கப், முளைகட்டிய பாசிப்பயறு - 50 கிராம், முளை கட்டிய வெர்க்கடவை - 100 கிராம், முளைகட்டிய எள் - 50 கிராம், முத்திரை, திராட்சை - தலா 100 கிராம், பிளவுத்தூள், சிகத்துள் தயா ஒரு கப், பட்டை - 2, சிசம்பு - 3, ஏலக்காய் - 3, நறுக்கிய கறிவெப்பிளா, கொத்தகமல்லி, புதினா - சிந்தனாவு, எழும்பிவல் - 2, பெயிர்வழை, தேவவாண முட்டை - ஒரு கப், இஞ்சி - 50 கிராம், இஞ்சி - தேவவாண அளவு.

அதை வெகுவாய் ரசித்தவன் செல்லமாய் அவளது அழகான தலைகேசத்தை ஒரு தட்டு தட்டினான்! ஆனாலும் நீ மோசம் என்றான் ஒருவித அசுவைய குரலில்.

“என்ன மோசமா? என்றான் அவன் புகுவம் உயர்ந்த திடுக்கிடலுடன்.”

“அட இப்படி புகுவம் உயர் உதடுகள் குவிய நீ வியத்து பார்க்கும் போஸ் கூட.... யப்பாய் என்னமாய் இருக்கிறது...! என வியத்து வாய்விட்டு வாய்விட்டு ரசித்தவன், அட அசட்டு கண்மணியே! இப்படி பளிரிடும் ரதி அழகை வைத்துக்கொண்டு அதைகண்டு மயங்காமல் தான் இறக்கப்பட்டு உன்னை காதலிக்க வந்ததாய் சொன்ன உன் அறிவு கொழுந்தை எங்குதான் கொண்டு வைப்பது? என்றான் கேலியும், கீண்டலுமாய்.”

அகில்குமார்

குற்றம்
புதிது...

சுரில் டைம்

அகில்குமார்

மரணம்.com

புதுக்கல்...
ஸ்டோர்

அவன் நிஜமாகவே தன்னை உளமாற ரசித்து, வியந்து விகும்புகொன் என்பதை ஒரு கணம் உணர்ந்தவன் தலை கிறுகிறுக்கும் புனகாங்கிதத்துடன் முகம் சிவக்க குணிந்தான். வெட்கம் தாளாமல் உதடு கடித்தான்.

அவன் விடவில்லை முகம் திரித்தி குறும்பு சிரிப்புடன் பார்த்தவன், த்ஸோ! த்ஸோ! இப்படி வெட்கப்பட்டால் மட்டும் போதாது... இந்த ரதிதேவி தன் மலர்கரங்களை இருபுறமும் அனுப்பி இந்த மன்னவனின் திருமேனியை இப்படி அணைத்து, மீடித்து கொள்ளவேண்டும். அப்போது தான் காதலை ஆதரிப்பதற்கான அடையாளமாய் கருதப்படும். என்றபடி அவளது கரங்களை எடுத்து தன்னை வலைத்து மீடிக்க வைத்தான்.

உடும்பு மீடியாய் மீடித்தான் அவள். அந்த மீடியின் இருக்கமே அவள் கொண்டிருந்த காதலை அவனுக்கு உணர்த்துவதாய் இருந்தது.

அவன் இதழ் விரியும் சிரிப்பும் அவன் முகம் பார்த்தான்

நன்றாக யோசித்துச் சொல். நம்இருவருக்கும் இடையே ஒதுவீத அன்பு காதல் இருந்ததை நீ உணர்ந்தாயா...? இல்லையா? என்றான் ஏக்கமான குரலில்.

அவள் வில் புருவங்களை உயர்த்தினாள்.

என்ன இப்படிச் கேட்டு விட்டீர்கள்? அதை அந்தக் காதல் உணர்வை பரிபூரணமாய் உணர்ந்ததனால் தானே... நீங்கள் முதல் முறையாய் என்னை சட்டென இழுத்து அணைத்த போது... கோபமில்லாமல் அனுமதித்தேன். மின் அதே போல் உங்களை நான் அணைத்ததும் கூட அதே காரணத்தினால் தானே? எல்லாம் புரிந்தும் புரியாததுபோல் கேட்டால் எப்படி?

அவள் துடிப்பாய் கேட்டதும் குவிந்த அவள் இடையை இறுகப் பற்றி தன்னோடு சாய்த்தவன், அதாவது காதலுக்காக.. அந்தக் காதலை மறைத்து தியாகம் பண்ண முயன்றிருக்கிறாய்.. செய்திருக்கிறாய்... அத்தோடு நிலலாமல் அந்த கோமாளிக் கூத்தை நானும் செய்ய வேண்டும் என்று எதிர்பார்த்திருக்கிறாய்... நல்ல பெண்ணம்மா! புக்ழ்வது போல் சொல்லி விட்டு அவள் தலையில் செல்லமாய் குட்டவும் செய்தான் அவன்.

அதற்கு பெரிதாய் வலிப்பது போல் பாவனையை காட்டி விட்டுச் சிரித்தவன், என்.. எனக்காக எனக்காக.. அதைச் செய்யமாட்டீர்கள்? என்றான் துடுக்காய்.

அவன் நினகரன் யோசிப்பது போல் புருவம் உயர முகத்தைக் கொண்டு போனவன், மறுநிமிடமே, “உனக்காக அதைச் செய்வேன். ஆனால் இப்போதல்ல... அடுத்த பிறவியில்!” என முடித்து வசிகாச் சிரிப்பு சிரித்தான்.

“ஓஹோ! இன்னமும் ஐயாவிற்கு அப்படி ஓர் ஆசையிருக்கிறதா?” என்றபடி குனிந்து சிரித்த அவன்தலைக்கேசத்தை படபடவென விரல்களால் சுலைத்துக் காட்டியவன், “அப்படியானால் இனி இந்தப் பிறவியில் என்னதான் செய்வதாக உத்தேசமோ?” எனவும் கேட்டுச் சிரிக்கவும் செய்தான்.

அவன் பதில் சொல்லாமல் அவனை அப்படியே பூக்குவியல் போல் அள்ளினான். தெஞ்சார அணைத்தான். முத்தமிட்டான். பின் விடுவித்து விட்டு, “இப்போது நான் உனக்கு ஆசிரியர். நீ எனது டியூசன் மாணவி, எங்கே நான் செய்ததை எல்லாம் ஒரு முறை மீண்டும் எனக்குச் செய்து காட்டு...” என்றான் குறும்பாய் விரட்டுவது போன்ற தொனியில்.

அவன் மூக்கைப் பிடித்து கிடுகிடுவென ஆட்டியவள் சிவந்த முகத்துடனே, “வெட்கப்பட்டு செய்ய மாட்டேன் என நினைத்தீர்களோ? ஆசிரியரின் சொல்லைத் தட்டாத மாணவி நான்.. இப்போது பாருங்கள்!” என்றபடி எம்பி சுரங்களால் அவனை இறுக அணைத்துக் கொண்டாள் மதுமதி.

(முற்றும்)

அக்ஷயா மாத நாவல்

மலர் : 1

இதழ் : 3

வெளியிடுபவர் - ஆசிரியர் :

எம்.எஸ்.முருகன்

அக்ஷயா பப்ளிகேஷன்ஸ்

56/2, ஸ்ரீராம்பேட்டை தெரு, சி.ஐ.டி.நகர், நந்தனம், சென்னை-35.

போன். 044-24361734

கதையில் வரும் பெயர்களும் சம்பவங்களும் கற்பனையே, கதையை திருத்தவும் சுருக்கவும் ஆசிரியருக்கு உரிமை உண்டு.

Akshaya Novel Monthly

Owner, Publisher & Editor **M.S. Murugan,**

Published at :

New No. 56/2, Sri Rampet Street, C.I.T. Nagar,

Nandanam, Chennai - 600 035.